

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 10 maja 2012 r.****zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2010, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 ⁽¹⁾,
- uwzględniając roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok budżetowy 2010 (COM(2011) 473 – C7-0256/2011) ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji na temat działań podjętych w następstwie decyzji o udzieleniu absolutorium za rok budżetowy 2009 (COM(2011) 736) oraz dokumenty robocze służb Komisji dołączone do tego sprawozdania (SEC(2011) 1350 i SEC(2011) 1351),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 czerwca 2011 r. zatytułowany „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2010” (COM(2011) 323),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2010 r. (COM(2011) 643) oraz dokument roboczy służb Komisji dołączony do tego sprawozdania (SEC(2011) 1189),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2010 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾ (sprawozdanie roczne) oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽⁴⁾ rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedłożone przez Trybunał Obrachunkowy za rok budżetowy 2010 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 21 lutego 2012 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2010 (06081/1/2012 – C7-0053/2012), przy czym należy zauważyć, że po raz pierwszy Zjednoczone Królestwo, Niderlandy i Szwecja odmówiły zalecenia udzielenia absolutorium z wykonania budżetu,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 21 lutego 2012 r. w sprawie udzielenia agencjom wykonawczym absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2010 (06084/2012 – C7-0052/2012), przy czym należy zauważyć, że po raz pierwszy Zjednoczone Królestwo, Niderlandy i Szwecja odmówiły zalecenia udzielenia absolutorium z wykonania budżetu,
- uwzględniając art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 106a Traktatu Euratom,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁵⁾, w szczególności jego art. 55, 145, 146 i 147,

⁽¹⁾ Dz.U. L 64 z 12.3.2010.⁽²⁾ Dz.U. C 332 z 14.11.2011, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 326 z 10.11.2011, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 z 14.11.2011, s. 134.⁽⁵⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 2 i 3,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie innych zainteresowanych komisji (A7-0098/2012),
- A. mając na uwadze, że Europa boryka się z poważnym kryzysem budżetowo-finansowym, który może prowadzić do podważenia zaufania do Unii, oraz mając na uwadze, że niezmiernie ważne jest, aby Unia – wraz z Komisją Europejską, która wykonuje budżet unijny – stanowiła wiodący przykład w dziedzinie prawidłowego zarządzania publicznego; mając na uwadze, że takie prawidłowe zarządzanie publiczne jest niezbędnym elementem, aby Unia utrzymała ocenę AAA, która służy w szczególności dotrzymaniu zobowiązania do udzielenia gwarancji w wysokości 60 000 000 000 EUR na rzecz europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej,
- B. mając na uwadze, że rok 2010 jest pierwszym pełnym rokiem budżetowym od wejścia w życie Traktatu z Lizbony i nowych procedur budżetowych, a także od ustanowienia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) oraz powołania stałego przewodniczącego Rady Europejskiej oprócz rotacyjnego przewodnictwa Rady; mając na uwadze, że jest to również pierwszy rok nowej strategii UE 2020,
- C. mając na uwadze, że prawidłowe zarządzanie polega na tym, aby cele polityczne były określane przed przyjęciem instrumentów prawnych służących realizacji tych celów, oraz mając na uwadze, że należy zmodyfikować istniejące instrumenty prawne, które nie pozostają w pełnej zgodności z celami politycznymi,
- D. mając na uwadze, że w przypadku gdy w grę wchodzi fundusze publiczne, muszą istnieć odpowiednie przepisy w zakresie przejrzystości, odpowiedzialności publicznej i kontroli społecznej; mając na uwadze, że siedemnasty rok z rządu Trybunał Obrachunkowy nie zdołał wydać pozytywnego poświadczenia wiarygodności w odniesieniu do budżetu unijnego,
- E. mając na uwadze, że art. 287 ust. 1 akapit drugi TFUE zobowiązuje Trybunał Obrachunkowy do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenia wiarygodności dotyczącego legalności i prawidłowości leżących u podstaw transakcji oraz że przewiduje on, iż poświadczenie to może być uzupełnione szczegółowymi ocenami każdego z głównych obszarów działalności Unii,
- F. mając na uwadze, że ponad 90 % wszystkich błędów stwierdza się poza strukturami Komisji na szczeblu władz państw członkowskich oraz na szczeblu beneficjentów końcowych (sprawozdanie roczne, pkt 1.22),
- G. mając na uwadze, że w większości przypadków, w których stwierdzono błędy w obszarze „Spójność”, władze państw członkowskich dysponowały wystarczającymi informacjami, które umożliwiały wykrycie i korektę błędów przed poświadczeniem wydatków Komisji (sprawozdanie roczne, pkt 4.25),
- H. mając na uwadze, że w celu unikania nakładania dodatkowych obciążeń na wszystkie państwa członkowskie należy koniecznie dokonać rozróżnienia pomiędzy organami krajowymi, które utworzyły należycie funkcjonujące systemy nadzoru i kontroli, a organami krajowymi, na których ciąży odpowiedzialność za systemy skuteczne jedynie częściowo,
- I. mając na uwadze, że brak istotnego zainteresowania państw członkowskich procedurą udzielania absolutorium z wykonania budżetu może wynikać z niewystarczających wysiłków Komisji na rzecz publicznego, wyraźnego, jednoznacznego i rzeczowego wskazywania, które państwa członkowskie, regiony i programy nie osiągają oczekiwanych wyników w zarządzaniu funduszami unijnymi,
- J. mając na uwadze, że obowiązkowe krajowe deklaracje w sprawie zarządzania, sporządzane i podpisywane na szczeblu ministerialnym oraz należycie skontrolowane przez niezależnego audytora, stanowią niezbędny środek na rzecz przeciwdziałania brakowi odpowiedzialności niektórych organów krajowych za wykorzystywanie i zarządzanie środkami pieniężnymi Unii,

⁽⁶⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 1.

- K. mając na uwadze, że zwiększony poziom wykorzystywania przez Komisję płatności zaliczkowych wpływa na podejście kontrolne Trybunału Obrachunkowego, oraz mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy mógłby dostosować swoją metodykę do nowych okoliczności w celu zapewnienia przydatności informacji przedstawianych przez Trybunał Obrachunkowy organowi udzielającemu absolutorium,
- L. mając na uwadze, że Unia bardziej niż kiedykolwiek potrzebuje mocnego, niezależnego i skutecznego organu rzeczywistej kontroli zewnętrznej, co oczywiście – i z szacunku dla podatników – oznacza, że członkowie Trybunału Obrachunkowego nie powinni nigdy być powoływani na gruncie politycznym, a wyłącznie zawodowym,
- M. mając na uwadze, że stosowanie innowacyjnych i złożonych instrumentów finansowych musi być zrównoważone pełną przejrzystością, w tym publikacją obszernych danych o wszystkich beneficjentach końcowych, i jasnymi zasadami w dziedzinie sprawozdawczości w celu nienarazania na ryzyko budżetu i reputacji Unii,
- N. mając na uwadze, że państwa członkowskie współpracują z Komisją, aby dopilnować, że środki wykorzystywane są zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami,
- O. mając na uwadze, że państwa członkowskie – nawet jeśli mają strukturę federalną – ponoszą odpowiedzialność przed światem zewnętrznym i Unią,
- P. mając na uwadze, że należy lepiej zająć się zagadnieniami dotyczącymi zgodności i wyników w celu wzmocnienia legitymacji Unii,
- Q. mając na uwadze, że ciągły, wieloletni rozwój poświadczenia wiarygodności Trybunału Obrachunkowego w pełni przyczynił się do określania obszarów, w których zarządzanie państw członkowskich i Komisji wymaga poprawy,
- R. mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy po raz kolejny nie mógł wydać pozytywnego poświadczenia wiarygodności w sprawie legalności i prawidłowości w realizacji budżetu, co budzi ubolewanie,

Priorytetowe działania Komisji

1. zachęca Komisję do przedstawienia Parlamentowi planu działania na rzecz realizacji następujących działań priorytetowych:
 - ścisłego monitorowania stosowania instrumentów inżynierii finansowej, o czym mowa w ust. 21 niniejszej rezolucji,
 - usprawnienia i wzmocnienia niezawodności funkcjonowania łańcucha odpowiedzialności, o czym mowa w ust. 36 niniejszej rezolucji,
 - ponownego rozważenia możliwości większego wykorzystania transakcji prefinansowania, o czym mowa w ust. 56 niniejszej rezolucji,
 - utworzenia skutecznego mechanizmu nakładania sankcji w obszarze polityki spójności, o czym mowa w ust. 124 niniejszej rezolucji;

Poświadczenie wiarygodności Trybunału Obrachunkowego

Sprawozdania finansowe – opinia pozytywna

2. odnotowuje, że roczne sprawozdania finansowe Unii za rok budżetowy 2010 rzetelnie przedstawiają we wszystkich istotnych aspektach sytuację finansową Unii na dzień 31 grudnia 2010 r. oraz wyniki jej operacji i przepływów środków pieniężnych w zamkniętym już wtedy roku budżetowym;
3. odnotowuje nacisk położony na kwestię zmiany w polityce Komisji w dziedzinie rachunkowości dotyczącej instrumentów inżynierii finansowej, z której wynika, że w dalszym ciągu istnieje ryzyko istotnych błędów w oświadczeniach, mimo iż sprawozdania finansowe otrzymują niezmienioną opinię od 2007 r.; wzywa Komisję do corocznego dokonywania przeglądów mających na celu sprawdzenie, czy to nowo przyjęte podejście rzetelnie odzwierciedla stan faktyczny;

Legalność i prawidłowość dochodów – opinia pozytywna

4. z zadowoleniem odnotowuje, że dochody leżące u podstaw rozliczeń za rok zakończony 31 grudnia 2010 r. są we wszystkich istotnych aspektach legalne i prawidłowe;

Legalność i prawidłowość zobowiązań – opinia pozytywna

5. z zadowoleniem odnotowuje, że zobowiązania leżące u podstaw rozliczeń za rok zakończony 31 grudnia 2010 r. są we wszystkich istotnych aspektach legalne i prawidłowe;

Legalność i prawidłowość płatności – opinia negatywna

6. wyraża głębokie ubolewanie, że płatności pozostają w istotny sposób obciążone błędem;
7. wnioskuję, że podstawą wydania negatywnej opinii przez Trybunał Obrachunkowy jest spostrzeżenie, że systemy nadzoru i kontroli są jedynie częściowo skuteczne, a w związku z tym płatności obciążone są stopą błędu, która według szacunków wynosi najprawdopodobniej 3,7 %;
8. przypomina, że najbardziej prawdopodobna stopa błędu w przypadku płatności w roku budżetowym 2009 wynosiła według szacunków 3,3 %;
9. wyraża obawy w związku z tym wzrostem, ponieważ oznacza on odwrócenie pozytywnej tendencji odnotowanej w kilku ostatnich latach; domaga się, aby Komisja doprowadziła do wykształcenia się tendencji pokazującej spójny spadek poziomu błędu, zgodnie z postulatami z poprzednich sprawozdań dotyczących absolutorium;
10. przypisuje tę zmianę głównie wzrostowi najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu w obszarach spójności, energii i transportu, w których odnotowano znaczący wzrost poziomu stopy błędu do 7,7 %;

Kwestie horyzontalne*Instrumenty inżynierii finansowej*

11. przypomina, że Komisja opowiada się za zwiększonym wykorzystaniem instrumentów inżynierii finansowej w następnych wieloletnich ramach finansowych ⁽⁷⁾, mimo iż sama Komisja uważa instrumenty inżynierii finansowej za narzędzia wysokiego ryzyka ⁽⁸⁾; wnioskuję, że instrumenty inżynierii finansowej raczej uzupełniają niż zastępują istniejące dofinansowanie w postaci dotacji oraz że niosą one z sobą potencjalną korzyść w postaci możliwości ich wielokrotnego wykorzystania;
12. jest głęboko zaniepokojony brakiem informacji na temat wdrażania obecnych instrumentów inżynierii finansowej, co zdaje się negatywnie wpływać na wszystkie obszary polityki (sprawozdanie roczne, pkt 1.31 i 1.33);
13. ubolewa nad brakiem wymogów formalnych w zakresie sprawozdawczości i przyjmuje do wiadomości wysiłki Komisji na rzecz otrzymywania od państw członkowskich informacji dotyczących obecnego wykorzystania instrumentów inżynierii finansowej w kontekście Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR); z zadowoleniem przyjmuje przedłożone parlamentarnej Komisji Kontroli Budżetowej sprawozdanie podsumowujące w sprawie informacji zgromadzonych przez Komisję pt. „Instrumenty inżynierii finansowej wdrożone przez państwa członkowskie z wykorzystaniem środków EFRR – stan na dzień 31 grudnia 2010 r.” (sprawozdanie podsumowujące w sprawie instrumentów inżynierii finansowej); odnotowuje, że instrumenty inżynierii finansowej, dla których całkowity poziom zobowiązań wyniósł ok. 8 100 000 000 EUR, zostały utworzone i otrzymały płatności na poziomie ok. 5 200 000 000 EUR, począwszy od programów operacyjnych w latach 2007–2013 aż do końca 2010 r. (sprawozdanie roczne, pkt 4.32);
14. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że Komisja otrzymała informacje na temat jedynie 75 % wszystkich zobowiązań dla przedsiębiorstw w ramach instrumentów inżynierii finansowej ⁽⁹⁾; jest zaniepokojony, że informacje otrzymane od państw członkowskich różniły się pod względem kompletności i dokładności oraz że ograniczona liczba państw członkowskich lub regionów nie przedstawiła informacji zwrotnej lub nie wypełniła formularzy sprawozdań monitorujących; wnioskuję, że tym samym nie ma możliwości, aby Komisja pokryła wszystkie instrumenty inżynierii finansowej zgodnie ze stanem na dzień 31 grudnia 2010 r.;

⁽⁷⁾ COM(2011) 662.

⁽⁸⁾ SEC(2011) 1179, s. 24.

⁽⁹⁾ Sprawozdanie podsumowujące w sprawie instrumentów inżynierii finansowej, s. 6.

15. podkreśla, że:
- dokładna liczba i wielkość konkretnych utworzonych funduszy

(Komisja szacuje, że 92 konkretne fundusze we Francji i Włoszech, w przypadku których nie otrzymano żadnych sprawozdań monitorujących lub dostępne były jedynie niewystarczające informacje, wdrażane są wraz z blisko 300 konkretnymi funduszami, w przypadku których informacje były dostępne ⁽¹⁰⁾),
 - wskaźniki skuteczności instrumentów inżynierii finansowej wraz z poziomami docelowymi

(np. liczba inwestycji w sektorze MŚP, utworzone lub zabezpieczone miejsca pracy, dodatkowe zasoby uruchomione na szczeblu przedsiębiorstw lub na szczeblu konkretnego funduszu ⁽¹¹⁾), oraz
 - wskaźniki efektywności i oszczędności instrumentów inżynierii finansowej

(np. zarządzanie kosztami i określenie, czy instrumenty te stanowią zachętę do jak najlepszego wykorzystania środków pieniężnych, informacje na temat środków wypływających i powracających do funduszy, informacje na temat funduszy pozostałych po zakończeniu okresu programowania ⁽¹²⁾)
- są istotnymi i niezbędnymi elementami dla oceny wykorzystania instrumentów inżynierii finansowej, oraz wyraża ubolewanie, że informacje te nie są jeszcze w pełni dostępne;
16. przyjmuje do wiadomości i ubolewa nad uwagami Trybunału Obrachunkowego głównie w obszarze spójności, takimi jak nadmierne zasilanie instrumentów inżynierii finansowej, co skutkowało obchodzeniem zasady N+2 (sprawozdanie roczne, przykład 4.4 a)), a także nad opóźnieniami i wolnym wdrażaniem instrumentów inżynierii finansowej (sprawozdanie roczne, przykład 4.4 b)), nieprawidłowymi wymogami w zakresie postanowień o likwidacji (sprawozdanie roczne, przykład 4.4 c)), wypłaceniem kwot w postaci zaliczek natychmiast po stworzeniu struktury prawnej instrumentów inżynierii finansowej (sprawozdanie roczne, pkt 4.34) oraz problemami w przeprowadzaniu odpowiednich audytów w dziedzinie instrumentów inżynierii finansowej (sprawozdanie roczne, pkt 4.35 i 4.36);
17. uważa, że te spostrzeżenia wynikają z niedostatecznej podstawy prawnej w dziedzinie instrumentów inżynierii finansowej; jest zaniepokojony tym, że w zasadach mających zastosowanie w przypadku instrumentów inżynierii finansowej nie określa się odpowiednich zachęt na rzecz skutecznego wykorzystania tych instrumentów; jest również zaniepokojony tym, że w zasadach tych pozostawia się państwom członkowskim zbyt wiele miejsca na podejście elastyczne; z zadowoleniem przyjmuje jednak niedawne postępy w określeniu podstawy prawnej dla instrumentów inżynierii finansowej; podkreśla następujące najistotniejsze uchybienia dotyczące podstawy prawnej, która była wówczas określona w rozporządzeniu Rady ⁽¹³⁾:
- niewystarczające przepisy w zakresie pobudzania szybkiego wdrażania instrumentów inżynierii finansowej,
 - niewystarczające przepisy dotyczące efektu dźwigni i wymogów w zakresie odnawiania instrumentów inżynierii finansowej,
 - niewystarczające przepisy w zakresie nadmiernego przekazywania środków,
 - niewystarczające przepisy w zakresie uruchomienia struktur opłat za zarządzanie zachęcających do najbardziej efektywnego wykorzystania instrumentów inżynierii finansowej,
 - niewystarczające przepisy dotyczące funduszy pozostałych po zakończeniu okresu programowania,
 - niejasne kryteria kwalifikowalności dotyczące kapitału obrotowego,
 - możliwość nieuzasadnionego preferencyjnego traktowania sektora prywatnego;

⁽¹⁰⁾ Sprawozdanie podsumowujące w sprawie instrumentów inżynierii finansowej, s. 10.

⁽¹¹⁾ Sprawozdanie podsumowujące w sprawie instrumentów inżynierii finansowej, s. 9.

⁽¹²⁾ Sprawozdanie podsumowujące w sprawie instrumentów inżynierii finansowej, s. 21 i 26.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25).

18. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że środki zwrócone do instrumentów finansowych i dochody wygenerowane przez te instrumenty nie powinny być przekierowane w inne miejsce przed zamknięciem programu operacyjnego, lecz powinny trafić z powrotem do odpowiednich instrumentów finansowych (Trybunał Obrachunkowy, opinia nr 7/2011 ⁽¹⁴⁾, s. 11); ma nadzieję, że to zalecenie zostanie rzeczywiście uwzględnione w procedurze ustawodawczej odnoszącej się do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące instrumentów strukturalnych (COM(2011) 615 – 2011/0276(COD));
19. wyraża zadowolenie z faktu, że art. 130 i 131 wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reguł finansowych mających zastosowanie do budżetu rocznego Unii (COM(2010) 815 – 2010/0395(COD)) umożliwią określenie czasu obowiązywania instrumentów finansowych; zwraca się do Komisji o przedstawienie wykazu środków, które mogą zapobiec zagrożeniom dla budżetu Unii wynikającym z instrumentów inżynierii finansowej;
20. zauważa, że instrumenty inżynierii finansowej są również obecne w innych obszarach polityki; dostrzega ryzyko nakładania się na siebie i niespójnego wdrażania tych instrumentów bez zapewnienia odpowiedniej koordynacji; zachęca w związku z tym Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzenia horyzontalnej kontroli instrumentów inżynierii finansowej we wszystkich obszarach polityki;
21. zachęca Komisję do uznania ścisłego monitorowania wykorzystania instrumentów inżynierii finansowej za działanie priorytetowe przez między innymi:
 - przeprowadzenie obiektywnej i krytycznej oceny doświadczeń z instrumentami inżynierii finansowej w ramach polityki spójności w dotychczasowym okresie programowania 2007–2013, zwłaszcza w odniesieniu do uwag Trybunału Obrachunkowego, w tym wyciągniętych wniosków i rozpoznanych skutków, oraz przedstawienie Parlamentowi sprawozdania w sprawie wyników tej oceny,
 - przedstawienie oceny ryzyka przy uwzględnieniu z osobna różnych instrumentów inżynierii finansowej, jak również wzięcie pod uwagę struktury ryzyka beneficjentów instrumentów inżynierii finansowej,
 - ukończenie procesu gromadzenia informacji od państw członkowskich na temat kwestii jeszcze w pełni nieuregulowanych, takich jak dokładna liczba i wielkość konkretnych funduszy czy istotne wskaźniki skuteczności, wydajności i oszczędności instrumentów inżynierii finansowej; opracowanie mechanizmów w celu egzekwowania zobowiązań państw członkowskich w zakresie sprawozdawczości,
 - przedstawianie Parlamentowi co roku sprawozdania, w ramach procedury udzielania absolutorium z wykonania budżetu, dotyczącego wykorzystania instrumentów inżynierii finansowej w państwach członkowskich, w tym wskaźników skuteczności, wydajności i oszczędności tych instrumentów, oraz sposobu, w jaki Komisja koordynuje, zapewnia spójność i ogranicza ryzyko związane z nakładaniem się na siebie instrumentów w różnych obszarach polityki;

Odpowiedzialność Komisji i oświadczenia jej kierownictwa

22. przypomina, że zgodnie z art. 317 TFUE Komisja wykonuje budżet Unii na własną odpowiedzialność; podkreśla, że w obszarach, w których Komisja wykonuje budżet w ramach zarządzania dzielonego, zadania wynikające z wykonania budżetu mają być delegowane państwom członkowskim zgodnie z art. 53b rozporządzenia finansowego;
23. podkreśla raz jeszcze ⁽¹⁵⁾, że w związku z tym na Komisji ciąży *podstawowa odpowiedzialność* za zarządzanie odnośnymi funduszami unijnymi oraz że wynika z tego obowiązek Komisji podejmowania działań, których celem jest zapewnienie legalności i prawidłowości, a także należyte zarządzanie finansami;
24. podkreśla, że nie istnieje możliwość, aby Komisja przekazała swoją odpowiedzialność finansową państwom członkowskim, nawet w przypadkach, gdy stwierdzono uchybienia i nieprawidłowości w zarządzaniu na szczeblu danego państwa członkowskiego;

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 47 z 17.2.2012, s. 1.

⁽¹⁵⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 kwietnia 2004 r. zawierająca uwagi odnośnie do udzielenia absolutorium z wykonania ogólnego budżetu Unii Europejskiej za rok finansowy 2002 (Dz.U. L 330 z 4.11.2004, s. 82).

25. uważa, że prawidłowe użycie terminu „zarządzanie dzielone” musi opierać się na fundamentalnej zasadzie, że Unia deleguje część swoich uprawnień na państwa członkowskie, a państwa członkowskie mają obowiązek wykonać przypadającą na nie część pracy zgodnie z aktami prawnymi przyjętymi przez Unię; wzywa do pełnego wdrożenia ust. 44 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁶⁾; uważa, że roczne podsumowania dostępnych audytów i deklaracji muszą być upubliczniane, tak aby przyczynić się do poprawy zarządzania budżetem Unii;
26. zauważa ścisłe powiązanie pomiędzy ostateczną odpowiedzialnością Komisji za wykonanie budżetu a znaczeniem procedury udzielenia absolutorium z wykonania budżetu; podkreśla, że ostateczna odpowiedzialność Komisji za wykonanie budżetu obejmuje również uchybienia w zarządzaniu państw członkowskich i systemy kontroli;
27. podkreśla, że odpowiedzialność finansowa jest i musi pozostać niepodzielna oraz przypomina art. 53b ust. 4 rozporządzenia finansowego, który stanowi, że „w celu zapewnienia wykorzystania środków finansowych zgodnie z obowiązującymi przepisami Komisja stosuje procedury rozliczeń lub mechanizmy korekty finansowej, które umożliwiają przyjęcie przez nią ostatecznej odpowiedzialności za wykonanie budżetu” (wyróżnienie pochodzi od autorów niniejszej rezolucji);
28. podkreśla w tym kontekście znaczenie oświadczeń kierownictwa Komisji; odnotowuje jednak ogólne uwagi Trybunału Obrachunkowego dotyczące rocznych sprawozdań z działalności Komisji, w których to uwagach mowa jest o tym, że nie stworzono wytycznych w zakresie obliczania poziomu błędu resztowego lub ryzyka resztowego; zauważa ponadto, że elementy te nabrały znaczenia w kwestii, czy niezbędne są zastrzeżenia (sprawozdanie roczne, pkt 1.19 i 1.20); obawia się, że wywoła to niespójne stosowanie w poszczególnych dyrekcjach generalnych;
29. odnotowuje ponadto spostrzeżenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące następujących pojedynczych rocznych sprawozdań z działalności:
- zastrzeżenie dotyczące środków na rozwój obszarów wiejskich w ramach osi 2 nie powinno być zostać zniesione (sprawozdanie roczne, pkt 3.53), obliczanie poziomów błędu resztowego w odniesieniu do programów pomocy obciążone jest różnymi brakami (sprawozdanie roczne, pkt 3.54),
 - szacowana wysokość kwot obciążonych ryzykiem przedstawiona w rocznych sprawozdaniach z działalności Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej (DG REGIO) oraz Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego (DG EMPL) może być niedoszacowana (sprawozdanie roczne, załącznik 4.3),
 - wyliczenie poziomu błędu resztowego przedstawione w sprawozdaniu rocznym Dyrekcji Generalnej ds. Rozszerzenia ogranicza się do 30 % zrealizowanych płatności (sprawozdanie roczne, pkt 5.33),
 - w rocznym sprawozdaniu z działalności DG ds. Rozwoju i Współpracy EuropeAid ujęto jedynie częściowo rzetelną ocenę zarządzania finansowego pod względem prawidłowości (sprawozdanie roczne, pkt 5.34),
 - należało utrzymać zastrzeżenie dotyczące 6PR w rocznym sprawozdaniu z działalności Dyrekcji Generalnej ds. Społeczeństwa Informacyjnego i Mediów (sprawozdanie roczne, pkt 6.47);
30. przypomina Komisji, że wszystkie zastrzeżenia zostały ujęte w postaci załącznika do sprawozdania podsumowującego Komisji, oraz podkreśla, że poprzez przyjęcie tego sprawozdania podsumowującego Komisja „bierze na siebie odpowiedzialność polityczną za wyniki zarządzania osiągnięte przez dyrektorów generalnych i szefów służb w oparciu o poświadczenia wiarygodności i zastrzeżenia przedstawione przez nich w rocznych sprawozdaniach z działalności” ⁽¹⁷⁾;
31. podkreśla, że kolegium i komisarze biorą tym samym na siebie ostateczną odpowiedzialność za rzetelność i kompletność zastrzeżeń sformułowanych przez dyrektorów generalnych i kierowników działów działających jako „delegowani urzędnicy zatwierdzający”, oraz podkreśla, że akt delegacji w żaden sposób nie zdejmuje ostatecznej odpowiedzialności z kolegium i komisarzy;

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽¹⁷⁾ Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2010, (COM(2011) 323), s. 2.

32. odnotowuje komentarze Trybunału Obrachunkowego dotyczące opinii ogólnej audytora wewnętrznego; uważa, że bez istotnego przeglądu ukierunkowanego na rozwianie obaw Trybunału Obrachunkowego przydatność opinii ogólnej pozostanie ograniczona;
33. jest zaniepokojony uwagami Trybunału Obrachunkowego dotyczącymi rocznych sprawozdań z działalności oraz sprawozdania podsumowującego (sprawozdanie roczne, pkt 1.17–1.25); uważa, że tymi uwagami należy się bezzwłocznie zająć, aby zachować wartość tych dokumentów jako instrumentów służących egzekwowaniu odpowiedzialności; przyznaje jednak, że obliczanie poziomu błęd resztoowego stanowi tylko jedną z metod wykorzystywanych przez Komisję, aby oszacować kwoty podlegające ryzyku; wzywa Komisję do przedstawienia spójnych wytycznych, które zostaną wdrożone przez wszystkie dyrekcje generalne;
34. przyjmuje do wiadomości zieloną księgę Komisji w sprawie unijnych ram ładu korporacyjnego ⁽¹⁸⁾ dla sektora prywatnego; odnotowuje ponadto, że po wydarzeniach, które doprowadziły do dymisji Komisji Santera w 1999 r., Komisja poczyniła duże postępy w odniesieniu do odpowiedniego ładu korporacyjnego wewnątrz Komisji;
35. odnotowuje oświadczenie Komisji dotyczące zarządzania, przyjęte w dniu 30 maja 2007 r., które obejmuje wewnętrzne funkcjonowanie Komisji i wyjaśnia sposób zarządzania i kontroli Komisji oraz sposób, w jaki odpowiada ona przed zainteresowanymi stronami; zachęca Komisję, aby w dalszym ciągu ulepszała stosowane przez nią rozwiązania w dziedzinie ładu korporacyjnego i powiadomiła organ udzielający absolutorium o podjętych działaniach i środkach poprzez:
- włączenie tych elementów ładu korporacyjnego wymaganych lub proponowanych w unijnym prawie spółek, które mają istotne znaczenie dla instytucji Unii,
 - podjęcie działań umożliwiających przewodniczącemu podpisywanie sprawozdań finansowych i przedstawianie wraz z tymi sprawozdaniami:
 - (i) opisu ryzyka i niepewności, które mogą negatywnie wpłynąć na realizację celów polityki, a także oświadczenia, w którym przewodniczący, wraz z kolegium komisarzy, bierze na siebie odpowiedzialność za zarządzanie ryzykiem; oraz
 - (ii) oficjalnego oświadczenia w sprawie ładu korporacyjnego, w którym zostanie wyraźnie stwierdzone, których standardów międzynarodowych w dziedzinie ładu korporacyjnego Komisja przestrzega, a także w którym zawarte zostaną cel oraz obszerne wyjaśnienia dotyczące tego, czy istnieje potrzeba odejścia od zalecenia kodeksu ładu korporacyjnego (zgodnie z zasadą „przestrzegaj lub wyjaśnij”);
36. zachęca Komisję do uznania usprawnienia i wzmocnienia łańcucha odpowiedzialności za działanie priorytetowe między innymi poprzez:
- zapewnienie Komisji Kontroli Budżetowej pełnego wglądu w roczne podsumowania państw członkowskich; wyraża ubolewanie, że Komisja do tej pory nie przedstawiła żadnych informacji na temat rocznych podsumowań, ponieważ bez znajomości treści rocznych podsumowań nie można ich traktować jako krajowych deklaracji w sprawie zarządzania,
 - wydanie deklaracji politycznej, w której Komisja akceptuje swoją ostateczną i całościową odpowiedzialność za wykonanie budżetu, w tym tej części budżetu, która jest wykonywana w ramach zarządzania dzielonego,
 - dodanie podpisu właściwego komisarza pod rocznym sprawozdaniem z działalności,
 - sporządzanie rocznych sprawozdań z działalności zgodnie z zasadą obiektywności bez umieszczania w nich optymistycznych szacunków,

⁽¹⁸⁾ COM(2011) 164.

- opracowanie obowiązkowych, kompletnych i przedmiotowych wytycznych dla dyrekcji generalnych, zwłaszcza w odniesieniu do sposobu szacowania poziomu błędu resztowego i poziomu ryzyka resztowego zgodnie z zasadą ostrożności,
- zamieszczanie w każdym rocznym sprawozdaniu z działalności kompletnego i rzetelnego wyjaśnienia związku pomiędzy ryzykiem resztowym lub poziomem błędu resztowego a stopą błędu wskazaną przez Trybunał Obrachunkowy, wzywa Komisję, aby w ścisłej współpracy z Trybunałem Obrachunkowym przeanalizowała możliwości dostosowania swojej metodologii obliczania poziomu błędu resztowego do metodologii najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu stosowanej przez Trybunał Obrachunkowy,
- dokonanie przeglądu metodyki w odniesieniu do ogólnej opinii z kontroli przeprowadzanej przez audytora wewnętrznego oraz zajęcie się uchybieniami stwierdzonymi przez Trybunał Obrachunkowy,
- zbadanie, czy można dokonać dalszej poprawy przepisów Komisji dotyczących ładu korporacyjnego przy uwzględnieniu wyżej wspomnianej zielonej księgi Komisji w sprawie unijnych ram ładu korporacyjnego dla sektora prywatnego;

Szkoły europejskie

37. wyraża ubolewanie, że pomimo znacznych środków budżetowych przewidzianych dla szkół europejskich, tym ostatnim nie udaje się wywiązać z ich głównego zadania, którym jest zapewnienie wystarczającej liczby miejsc w odpowiednich językach oraz w pobliżu miejsca pracy i zamieszkania urzędników, i że zamiast tego poszerzają one swoją działalność na inne obszary edukacji;
38. przyznaje, że główny problem tkwi w podejmowaniu decyzji i strukturach finansowania konwencji w sprawie szkół europejskich; domaga się zatem od Komisji, aby rozważyła wraz z państwami członkowskimi przegląd tej konwencji oraz aby do dnia 31 grudnia 2012 r. złożyła sprawozdanie z poczynionych postępów; wzywa Komisję, aby do tego momentu należała na zwiększenie wysiłków w celu realizacji wymienionych wyżej celów przez właściwsze wykorzystanie dostępnych środków budżetowych;

Administracja Komisji

39. domaga się od Komisji wyjaśnień na temat jej planów przeniesienia biur, związanych z tym kosztów, zwalnianej i nowo pozyskanej powierzchni biurowej, a także liczby pracowników w poszczególnych dyrekcjach generalnych, których to dotyczy;
40. zwraca się do Komisji, aby niezwłocznie zakończyła przeszerogowanie wszystkich pracowników tymczasowych zatrudnionych w Europejskim Urzędzie ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych na podstawie umowy na czas określony, zgodnie z zapowiedzią komisarza Šefčoviča zawartą w kwestionariuszu przygotowującym do udzielenia absolutorium ⁽¹⁹⁾;
41. zwraca uwagę, że w ramach elastycznego czasu pracy i rekompensaty za godziny nadliczbowe jako dobrowolnego świadczenia Komisja przyznała swoim pracownikom w 2010 r. ok. 90 000 dodatkowych dni wolnych od pracy, co odpowiada ok. 445 etatom, mimo że art. 56 regulaminu pracowniczego nie przewiduje rekompensaty w postaci czasu wolnego od pracy dla urzędników należących do grupy funkcyjnej AD oraz AST od 5 grupy zaszerogowania wzwyż; domaga się wyjaśnień na temat całkowitych kosztów rekompensaty za godziny nadliczbowe, stanowiących obciążenie dla podatników;

Odpowiedzialność państw członkowskich

42. przypomina, że zgodnie z art. 317 TFUE Komisja wykonuje budżet Unii na własną odpowiedzialność, ale także we współpracy z państwami członkowskimi;
43. podkreśla, że oba obszary polityki, w których stwierdza się najwyższe poziomy błędu („Spójność, transport i energia” oraz „Rolnictwo i zasoby naturalne”), są wdrażane w ramach zarządzania dzielonego, i ubolewa nad tym, że według szacunków najbardziej prawdopodobne poziomy błędy wynoszą w nich odpowiednio 7,7 % i 2,3 %;

⁽¹⁹⁾ Odpowiedź komisarza Šefčoviča na pytanie pisemne nr 12 w ramach wysłuchania w dniu 8 grudnia 2011 r. w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego.

44. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym sporządzoną przez Komisję analizę błędów zgłoszonych przez Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do lat budżetowych 2006–2009, w której po raz pierwszy wyraźnie podkreślono, że w przypadku EFRR i Funduszu Spójności błędy w trzech państwach członkowskich (Hiszpanii, Włoszech i Zjednoczonym Królestwie) stanowiły 59 % wszystkich błędów kwalifikowalnych stwierdzonych w tym okresie, a w przypadku EFS błędy w czterech państwach członkowskich (Hiszpanii, Portugalii, Zjednoczonym Królestwie i Niemczech) stanowiły 68 % wszystkich błędów kwalifikowalnych stwierdzonych w tym okresie w obszarze polityki spójności⁽²⁰⁾; zauważa, że w przypadku EFRR i Funduszu Spójności większość błędów stwierdzonych we Włoszech miała swe źródło w regionach Kalabria, Kampania i Apulia oraz że błędy w Hiszpanii w niedużej liczbie programów operacyjnych w regionach Andaluzja, Walencja i Kastylia-La Mancha stanowiły 75 % wszystkich błędów stwierdzonych w tym kraju⁽²¹⁾; wnioskuje ponadto, że Hiszpania i Włochy przyczyniły się także w znaczący sposób do poziomu błędów odnotowanego w roku budżetowym 2010;
45. odnotowuje, że problemy we Włoszech dotyczące EFRR „dotyczą problemów systemowych rozpoznanych na szczeblu organów kontroli i zarządzania” oraz „mają związek ze stosowaniem zasad w dziedzinie zamówień publicznych i wyboru projektów, w tym kwalifikowalności projektów z mocą wsteczną”⁽²²⁾; odnotowuje ponadto, że źródło problemów w Hiszpanii tkwi w złożonym systemie zarządzania i kontroli, który „może w praktyce prowadzić do niejasnego podziału odpowiedzialności, a także braku skutecznego nadzoru ze strony instytucji zarządzającej”⁽²³⁾;
46. przypomina, że ministrowie finansów Grecji, Włoch i Hiszpanii zostali zaproszeni do wymiany poglądów w parlamentarnej Komisji Kontroli Budżetowej; ubolewa, że żaden z zaproszonych ministrów finansów nie pojawił się, aby przedyskutować z członkami tej komisji ustalenia Trybunału Obrachunkowego w celu poprawy zarządzania funduszami strukturalnymi, a ostatecznie – podstawy prawnej; wzywa swojego przewodniczącego, aby na następnym posiedzeniu szefów państw poruszył kwestię odmowy ze strony tych ministrów finansów publicznego przedyskutowania tych istotnych spraw z odpowiedzialną komisją parlamentarną;
47. przypomina swoje wielokrotne apele do Komisji o przedstawienie wniosku w sprawie wprowadzenia obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, które miałyby być sporządzane, upubliczniane i należycie kontrolowane przez właściwy organ kontroli, w zakresie spoczywającej na Komisji ostatecznej i ogólnej odpowiedzialności za wykonanie budżetu Unii; zauważa, że krajowe deklaracje w sprawie zarządzania powinny zawierać pełne informacje na temat wykorzystywania funduszy unijnych;
48. proponuje, aby treść poświadczeń krajowych podpisywanych na szczeblu dyrekcji generalnych była zgodna z międzynarodowymi standardami kontroli, służyła procedurze kontroli prowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy i opierała się w szczególności na poświadczeniach innych organów, którym przekazano uprawnienia do zarządzania;
49. zwraca uwagę na istniejące znaczące różnice w działaniu administracji państw członkowskich w obszarze dochodów i wydatków w ramach zarządzania dzielonego, w szczególności w odniesieniu do identyfikowania nieprawidłowości, oszustw i błędów oraz podejmowania finansowych działań następczych zarówno w dziedzinie ceł, jak i wydatkowania funduszy unijnych; wyraża przekonanie, że gdyby wszystkie państwa członkowskie wykazały się prawidłowym działaniem, w samym obszarze ceł można by przewidzieć w budżecie Unii dodatkowe dochody (netto) w wysokości co najmniej 100 000 000 EUR; odnotowuje, że Komisja jak dotychczas monitoruje funkcjonowanie administracji z opóźnieniem i na poziomie poszczególnych przypadków i w związku z tym nie realizuje wystarczających analiz tendencji, aby móc określić obszary zagrożone; wzywa Komisję do stosowania metody wykonywania analizy tendencji w celu zidentyfikowania zagrożeń finansowych i przyjęcia środków, tak aby poprawić funkcjonowanie administracji w państwach członkowskich;

Bułgaria i Rumunia

50. z ogromnym niepokojem przyjmuje do wiadomości wstępne sprawozdanie Komisji z postępów Bułgarii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji; jest zaniepokojony niezmiennie opłakanym stanem bułgarskiego sądownictwa; zwraca uwagę, że przeciwko 28 sędziom toczy się 27 postępowań karnych; domaga się wyjaśnienia szeregu przypadków rzekomej malwersacji środków unijnych w Bułgarii, które spowodowały zawieszenie płatności w 2008 r. i w których prokuratura umorzyła dochodzenie, mimo że w innym państwie członkowskim kontynuowano dochodzenia w podobnych

⁽²⁰⁾ SEC(2011) 1179, s. 13.

⁽²¹⁾ Odpowiedź komisarza Johannesesa Hahna na pytanie pisemne nr 4 w ramach wysłuchania w dniu 19 grudnia 2011 r. w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego.

⁽²²⁾ SEC(2011) 1179, s. 20.

⁽²³⁾ SEC(2011) 1179, s. 21.

sprawach, opierających się na identycznych faktach; jest zdziwiony, że we wszystkich przypadkach malwersacji środków unijnych, które zostały wniesione do sądu, postępowanie karne zostało zastąpione karami administracyjnymi, a w jednej z ważnych spraw dotyczących malwersacji środków unijnych postępowanie odwoławcze ciągnęło się przez 18 miesięcy; ponadto ubolewa nad faktem zignorowania zalecenia Komisji Europejskiej, aby upoważnić krajową Komisję ds. Ustalania i Konfiskaty Majątku Pochodzącego z Przystępstwa (CEPACA) do prewencyjnej kontroli aktywów wysoko postawionych urzędników i polityków; jest zaniepokojony faktem, iż w Bułgarii nie ma zwyczaju ustandaryzowanego, terminowego i systematycznego publikowania uzasadnionych wyroków; wzywa Komisję do wywierania nacisku na organy sądowe, tak aby przyspieszyły proces reform oraz niezwłocznie wdrożyły zalecenia Komisji Europejskiej; w związku z tym domaga się od Komisji, aby ujawniła kwotę środków przeznaczonych na wsparcie bułgarskich reform oraz oceniła, w jakim stopniu płatności te przyniosły obiecywane rezultaty; oczekuje istotnej poprawy sytuacji w ciągu najbliższego roku, a także dalszych analiz i opracowania przez Komisję we współpracy z bułgarskim rządem pakietu działań na rzecz przywrócenia integralności bułgarskiego wymiaru sprawiedliwości;

51. z niepokojem przyjmuje do wiadomości wstępne sprawozdanie z postępów Rumunii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji; jednocześnie jednak wyraża zadowolenie z pozytywnej tendencji wzrostowej w bilansie krajowej Agencji ds. Etyki (ANI), jeżeli chodzi o wykrywanie przypadków bezpodstawnego wzbogacenia się i rozpoznawanie konfliktów interesów; zauważa, że dzięki środkom unijnym środki ANI uległy zwiększeniu; jednak z niepokojem stwierdza, że po zbadaniu spraw przez ANI nie podejmuje się jednolitych działań następczych, a działania te często się opóźniają; przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Krajowy Wydział Antykorupcyjny (DNA) nadal skutecznie wypełniał zadania prokuratury w przypadkach korupcji na wysokim szczeblu; zauważa odnotowany w 2011 r. wzrost liczby aktów oskarżenia, orzeczeń sądowych i wyroków skazujących oraz przyspieszenie rozpatrywania spraw w Wysokim Trybunale Kasacyjnym i Sprawiedliwości, co odzwierciedla wzrost o 85 % liczby ostatecznych orzeczeń w przypadkach badanych przez DNA w porównaniu z 2011 r. ⁽²⁴⁾; jest zaniepokojony wynikami analizy wyroków sądowych w przypadkach korupcji na wysokim szczeblu, zgodnie z którymi 60 % kar zostaje zawieszonych, a ich wymiar często ustala się na najniższym poziomie przewidzianym w prawie; wyraża również zdziwienie z powodu niezadowalającej praktyki związanej z terminową publikacją uzasadnionych wyroków sądowych, która w niektórych przypadkach korupcji na wysokim szczeblu potęguje ryzyko przedawnienia ze względu na zwlekanie z wydaniem uzasadnienia, spowodowane przedłużającą się możliwością składania apelacji; domaga się od Komisji, aby ujawniła kwotę środków przeznaczonych na wsparcie starań Rumunii w zakresie realizacji reformy sądownictwa; oczekuje dalszej poprawy sytuacji w ciągu najbliższego roku; wzywa Komisję do zwiększenia nacisku na rząd rumuński, tak aby wdrożył zalecenia Komisji; oczekuje od Komisji, by nieustępliwie domagała się od rządu rumuńskiego zwiększenia wysiłków na rzecz wypracowania jednolitego orzecznictwa w sprawach dotyczących zamówień publicznych; ponadto wzywa Komisję, aby stanowczo i zdecydowanie przypominała rządowi rumuńskiemu, że musi stosować się do zaleceń Komisji i że konieczne jest opracowanie jasnego i kompleksowego planu wdrożenia postanowień kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego; oczekuje wzmocnienia wysiłków na rzecz konfiskaty majątku pochodzącego z przestępstw w Rumunii; ponadto oczekuje opracowania przez Komisję we współpracy z rumuńskim rządem pakietu działań na rzecz zwiększenia integralności rumuńskiego wymiaru sprawiedliwości;

Transakcje prefinansowania

52. odnotowuje, że transakcje prefinansowania uważa się za niezbędne, aby beneficjenci mogli zacząć uzgodnione działanie;
53. przyjmuje do wiadomości uwagi Trybunału Obrachunkowego, który stwierdza, że Komisja w znaczący sposób zwiększyła poziom wykorzystania transakcji prefinansowania w latach 2005–2010 (sprawozdanie roczne, pkt 1.28); jest zaniepokojony, że brakuje rozliczenia tych zaliczek (sprawozdanie roczne, pkt 1.29 oraz pkt 86 opinii nr 6/2010 Trybunału Obrachunkowego);
54. jest zaniepokojony wpływem, jaki transakcje prefinansowania miały głównie na obszary polityki „Pomoc zewnętrzna, rozwój i rozszerzenie” oraz „Badania naukowe i polityka wewnętrzna”; zauważa w tych dwóch obszarach zwiększone korzystanie z prefinansowania i ogólny poziom błędów poniżej 2 %; odnotowuje ponadto, że w swoich wnioskach Trybunał Obrachunkowy stwierdza, że transakcje prefinansowania były pozbawione istotnych błędów, lecz płatności okresowe i końcowe pozostają obciążone istotnym poziomem błędów (sprawozdanie roczne, pkt 5.35 i 6.48);

⁽²⁴⁾ Sprawozdanie Komisji w sprawie postępów Rumunii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji, COM(2012) 56, s. 4.

55. uważa, że z uwagi na wypłacanie dużych ilości płatności zaliczkowych Komisja bierze na siebie zwiększone ryzyko finansowe, np. w przypadkach niewypłacalności beneficjentów, a także podwyższone ryzyko w zakresie legalności i prawidłowości, gdyż zatwierdzenie kosztów zadeklarowanych przez beneficjentów zostaje odłożone na późniejszy termin;
56. uważa, że bardziej efektywnym rozwiązaniem jest zapobieganie nieprawidłowościom niż korygowanie nienależnych płatności *ex post* przez odzyskiwanie środków; w związku z tym zachęca Komisję, aby uznała za *działanie priorytetowe* ponowne rozważenie możliwości większego wykorzystania transakcji prefinansowania oraz mechanizmów nadzoru i kontroli poprzez:
- poinformowanie Parlamentu o powodach, dla których Komisja zwiększyła poziom wykorzystywania transakcji prefinansowania w latach 2005–2010,
 - dostosowanie poziomu transakcji prefinansowania w poszczególnych programach do poziomu, który zapewni niezbędne środki do rozpoczęcia projektu przez beneficjenta, zabezpieczając jednocześnie interesy finansowe Unii i informując odpowiednio Parlament;

Zobowiązania budżetowe pozostające do spłaty

57. przypomina, że zobowiązania pozostające do spłaty są zaplanowanymi środkami na zobowiązania, które nie zostały wykorzystane (tj. wypłacone) oraz że wynikają one głównie z programów wieloletnich (np. „Spójność”), w których zobowiązania planuje się w latach poprzedzających okres programowania, a odnośne płatności wypłacane są stopniowo podczas całego okresu programowania;
58. odnotowuje, że wysoki poziom zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty może wskazywać na trudności państw członkowskich z absorpcją przyznaných kwot;
59. odnotowuje, że w 2010 r. Trybunał Obrachunkowy ustalił, że poziom zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty wzrósł o blisko 10 % i wyniósł ok. 194 000 000 000 EUR (sprawozdanie roczne, pkt 1.43 i wykres 1.2), co odpowiada wydatkowaniu w okresie blisko trzech lat według obecnego wskaźnika wydatkowania;
60. uważa, że w odniesieniu do okresu programowania 2007–2013 istnieje ryzyko, że:
- przyznane środki będą musiały zostać wydane szybciej niż zwykle, co zwiększa ryzyko wystąpienia błędów,
 - pod koniec okresu programowania 2007–2013 państwa członkowskie mogą próbować zaabsorbować wszystkie przyznane im środki poprzez współfinansowanie projektów już wykonanych i sfinansowanych ze środków krajowych (tzw. „projekty z mocą wsteczną”, które nie przeszły pomyślnie unijnego systemu zarządzania i kontroli, a w związku z tym są bardziej podatne na wystąpienie w nich błędów);
61. zwraca się do Komisji o przedstawienie informacji na temat poziomu zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty w przypadku każdego państwa członkowskiego, jak również na temat swojej współpracy z państwami członkowskimi, której celem jest określenie ryzyka i zarządzenie mu w odniesieniu do absorpcji i prawidłowości;

Wkład do budżetu zdecentralizowanych agencji i wspólnych przedsięwzięć

62. odnotowuje, że w roku budżetowym 2010 ogólny wkład Unii do budżetu zdecentralizowanych agencji wyniósł ponad 620 000 000 EUR, a do budżetu wspólnych przedsięwzięć – ponad 500 000 000 EUR; odnotowuje pewne trudności w dostępie do informacji o wkładzie Unii do budżetu agencji; wzywa Komisję do corocznego przekazywania organowi udzielającemu absolutorium skonsolidowanych informacji na temat całkowitego rocznego finansowania na rzecz poszczególnych agencji / wspólnych przedsięwzięć przekazywanego z budżetu ogólnego Unii, takich jak:
- początkowy wkład Unii do budżetu agencji/wspólnego przedsięwzięcia,
 - kwotę funduszy pochodzących z odzyskania nadwyżki,

- ogólny wkład Unii do budżetu agencji/wspólnego przedsięwzięcia,
 - wysokość wkładu Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA), w sytuacjach, których to dotyczy;
63. oczekuje, że Komisja w obliczu obecnego kryzysu finansowego będzie unikać zwiększania budżetów agencji, a nawet rozważy możliwość zmniejszenia wkładu Unii do budżetów agencji w oparciu o ocenę jej priorytetów;
64. zwraca się do Komisji o opracowanie wytycznych dotyczących szablonów, które mogłyby zostać wykorzystane przez wszystkie agencje/wspólne przedsięwzięcia do określania ich rocznych programów prac i rocznych sprawozdań z działalności, tak aby zapewnić miarodajne porównanie wyników z przyjętymi celami;
65. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi dokładnej analizy kryteriów i mechanizmów weryfikacji stosowanych w celu zapobiegania konfliktowi interesów i sytuacji zwanej „syndromem drzwi obrotowych” w odniesieniu do agencji/wspólnych przedsięwzięć;

Budżet Unii a kryzys finansowo-budżetowy

66. wyraża zaniepokojenie trwającym kryzysem finansowo-budżetowym w państwach członkowskich; jest zdania, że kryzys ten niesie ze sobą różne rodzaje zagrożeń dla budżetu Unii, a są one następujące:
- ryzyko finansowe związane z pożyczkami udzielonymi państwom członkowskim,
 - ryzyko finansowe związane z dochodami;
67. przypomina, że sześć państw członkowskich (Grecja, Węgry, Irlandia, Łotwa, Portugalia i Rumunia) uważa się obecnie za „państwa członkowskie w trudnej sytuacji”, ponieważ otrzymują one pomoc w postaci pożyczek w ramach mechanizmu wspierania bilansu płatniczego, pożyczek udzielanych w ramach europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej oraz wsparcie w ramach instrumentu kredytowego dla Grecji;
68. odnotowuje, że w budżecie Unii gwarantuje się pożyczki przyznawane w ramach mechanizmu wspierania bilansu płatniczego (kwota pożyczek wypłaconych na dzień 31 grudnia 2010 r. wyniosła ok. 12 000 000 000 EUR) oraz w ramach europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej (na dzień 31 grudnia 2010 r. nie dokonano żadnych wypłat) ⁽²⁵⁾; odnotowuje ponadto, że maksymalna pozostająca do wypłaty kwota pożyczek przyznanych ewentualnie w ramach mechanizmu wspierania bilansu płatniczego i europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej wynosi odpowiednio 50 000 000 000 EUR (art. 1 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 332/2002 ⁽²⁶⁾) i 60 000 000 000 EUR ⁽²⁷⁾; podkreśla, że łączna kwota (110 000 000 000 EUR) jest prawie równa rocznemu budżetowi Unii, ponieważ całkowita kwota płatności z budżetu Unii wyniosła w 2010 r. ok. 122 000 000 000 EUR ⁽²⁸⁾;
69. wyraża zaniepokojenie, że Trybunał Obrachunkowy nie poświęcił tym nowym wyzwaniom stojącymi przed Unią odpowiedniej uwagi w rocznym sprawozdaniu za 2010 r.; ubolewa zwłaszcza nad faktem, że Trybunał Obrachunkowy nie wspominał o tych zagrożeniach dla budżetu Unii w wystarczającym zakresie; podkreśla, że Trybunał Obrachunkowy winien nadać nowemu europejskiemu mechanizmowi stabilności znaczącą rolę w jego przyszłej pracy;
70. przypomina, że nie utworzono żadnego funduszu gwarancyjnego mającego chronić budżet przed skorzystaniem z tych gwarancji; zachęca w związku z tym Komisję, w celu ochrony budżetu Unii, do dokonania oceny ewentualnej potrzeby utworzenia funduszu gwarancyjnego mającego na celu pokrycie potencjalnych strat, na wzór Funduszu Gwarancyjnego dla działań zewnętrznych;

⁽²⁵⁾ Roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej (COM(2011) 473), s. 32 i 90.

⁽²⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich (Dz.U. L 53 z 23.2.2002, s. 1), ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 431/2009 (Dz.U. L 128 z 27.5.2009, s. 1).

⁽²⁷⁾ W art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiającego europejski mechanizm stabilizacji finansowej (Dz.U. L 118 z 12.5.2010, s. 1) określa się limit na poziomie 1,23 %, dla którego zgodnie z szacunkami Komisji istniałaby możliwość uruchomienia całej kwoty 60 000 000 000 EUR (COM(2010) 713, s. 4).

⁽²⁸⁾ Źródło: Wykres IV w załączniku do rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego za rok 2010.

71. podkreśla, że na dzień 30 września 2011 r. w ramach europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej udzielono pożyczek na kwotę 48 500 000 000 EUR z całkowitej sumy 60 000 000 000 EUR; zachęca Trybunał Obrachunkowy do przedstawienia sprawozdania na temat działań europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej, a w szczególności na temat mechanizmów kontroli ustanowionych przez Komisję, do końca 2012 r.;
72. przypomina, że dochody budżetu Unii pochodzą z różnych źródeł; ponownie stwierdza, że bez uszczerbku dla innych dochodów budżet winien być finansowany całkowicie z zasobów własnych; zauważa, że zwłaszcza wpływy z tytułu dochodu narodowego brutto (DNB) stanowiące 73 % całkowitego dochodu pochodzą z budżetów krajowych państw członkowskich ⁽²⁹⁾;
73. jest zdania, że im poważniejsza staje się sytuacja finansowa w niektórych państwach członkowskich, tym trudniej będzie tym państwom zasilać budżet Unii; uważa, że zagraża to dochodom budżetowym Unii pochodzącym z „państw członkowskich w trudnej sytuacji”, które mogą nawet być zmuszone do dodatkowego zwiększenia poziomu długu publicznego w celu sfinansowania budżetu Unii lub krajowego współfinansowania niektórych programów pomocy;
74. odnotowuje, że zasoby z tytułu DNB pochodzące z państw członkowskich znajdujących się w trudnej sytuacji stanowią ok. 6 % całkowitego poziomu tych zasobów w roku budżetowym 2010 ⁽³⁰⁾;
75. odnotowuje ponadto, że poziomy współfinansowania dla państw członkowskich w trudnej sytuacji zostały zwiększone w ramach Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFFROW), funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz Europejskiego Funduszu Rybackiego; oczekuje wyższego poziomu współfinansowania, tak aby umożliwić wyższe inwestycje, w szczególności w państwach członkowskich znajdujących się w trudnej sytuacji; podkreśla w tym kontekście coraz większe uprawnienia Komisji w zakresie kontroli i nadzoru;

Europejski instrument stabilności finansowej i europejski mechanizm stabilności

76. krytycznie ocenia fakt wykorzystania przez Radę w 2010 r. art. 122 TFUE do ustanowienia europejskiego instrumentu stabilności finansowej, ponieważ ten artykuł stosuje się jedynie do katastrof naturalnych, a nie katastrof gospodarczych; wyraża zaniepokojenie, że europejski instrument stabilności finansowej nie zawiera żadnych elementów kontroli demokratycznej ze strony Parlamentu ani nie daje uprawnień kontrolnych Trybunałowi Obrachunkowemu; zdecydowanie krytykuje fakt, że europejski instrument stabilności finansowej nie przewiduje nawet zewnętrznej kontroli publicznej;
77. odnotowuje niedawne podpisanie przez państwa członkowskie Porozumienia ustanawiającego europejski mechanizm stabilności; podkreśla swoją rezolucję z dnia 23 marca 2011 r. ⁽³¹⁾, w której ostrzega przed ustanowieniem stałego europejskiego mechanizmu stabilności poza ramami instytucjonalnymi Unii, gdyż taka decyzja pociąga za sobą problemy z mechanizmem kontroli instytucji Unii; podziela obawy niektórych najwyższych organów kontroli, że w porozumieniu brakuje regulacji, które zapewniłyby skuteczną kontrolę zewnętrzną;
78. ponownie zachęca Radę i państwa członkowskie do należytego rozważenia następujących kwestii dotyczących wdrożenia europejskiego mechanizmu stabilności:
 - zapewnienia w regulaminie europejskiego mechanizmu stabilności odpowiednich przepisów dotyczących publicznej kontroli zewnętrznej w zakresie zgodności z prawem, prawidłowości i skuteczności, zgodnie z międzynarodowymi standardami audytu i przy uwzględnieniu następujących dokumentów:
 - (i) rezolucji Komitetu Kontaktowego Najwyższych Organów Kontroli Unii Europejskiej z dnia 14 października 2011 r. w sprawie oświadczenia NOK strefy euro na temat zewnętrznej kontroli EMS (CC-R-2011-01) ⁽³²⁾;

⁽²⁹⁾ Źródło: Wykres I w załączniku do rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego za rok 2010.

⁽³⁰⁾ Źródło: Wykres V w załączniku do rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego za rok 2010.

⁽³¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady Europejskiej w sprawie zmiany art. 136 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do mechanizmu stabilizacyjnego dla państw członkowskich, których walutą jest euro (P7_TA(2011) 103).

⁽³²⁾ <http://eca.europa.eu/portal/pls/portal/docs/1/9406723.PDF>

- (ii) oświadczenia Komitetu Kontaktowego Najwyższych Organów Kontroli Unii Europejskiej skierowanego do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej oraz parlamentów i rządów państw członkowskich UE z dnia 14 października 2011 r. w sprawie wpływu europejskiego semestru i innych ostatnich zmian w zarządzaniu gospodarczym UE na najwyższe organy kontroli państw członkowskich Unii Europejskiej oraz na Europejski Trybunał Obrachunkowy ⁽³³⁾;
 - (iii) pisma prezes niderlandzkiego Trybunału Obrachunkowego ⁽³⁴⁾ na temat kwestii, które należy poruszyć w regulaminie europejskiego mechanizmu stabilności w odniesieniu do art. 30 Porozumienia ustanawiającego europejski mechanizm stabilności,
- ustanowienia odpowiednich przepisów dotyczących odpowiedzialności i pełnej przejrzystości w odniesieniu do europejskiego mechanizmu stabilności,
 - zapewnienia rzetelności danych i statystyk,
 - wyjaśnienia przepisów w dziedzinie odpowiedzialności i sprawozdawczości wszystkich podmiotów, których zobowiązania przyczynią się do utworzenia mechanizmu,
 - wezwania Komisji, aby dwa razy do roku składała Parlamentowi i Radzie sprawozdanie w sprawie ryzyka, jakie wynika dla budżetu Unii z gwarancji udzielanych europejskiemu mechanizmowi stabilizacji finansowej, oraz zapytania Komisji, w jaki sposób w razie niewypłacalności pieniądze te zostaną przeniesione do budżetu Unii, a następnie do europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej;
79. zwraca się do Rady i państw członkowskich o określenie kontroli politycznej Parlamentu nad wszystkimi emisjami euroobligacji w ujęciu ogólnym, a w szczególności nad stałym mechanizmem kryzysowym; podziela pogląd, że Parlament należy włączyć w ten mechanizm na równych prawach;

Przejrzystość

80. podkreśla zasadniczą rolę, jaką w zagwarantowaniu odpowiedzialności za korzystanie z funduszy publicznych odgrywa przejrzystość, i przypomina, że jest ona jednym z głównych instrumentów na rzecz osiągnięcia legalności i prawidłowości wydatków; ponownie domaga się, by wszystkie wypłaty dotacji z funduszy unijnych rejestrowano w łatwej w obsłudze bazie danych *on-line* z należyтым uwzględnieniem przepisów o ochronie danych; jest zdania, że wypłata z funduszy unijnych powinna wyraźnie zależeć od zgody beneficjentów na ujęcie w publicznym rejestrze podstawowych danych szczegółowych, m.in. kwoty wypłaty, nazwy lub nazwiska otrzymującego i celu wypłaty;
81. zauważa, że obecny system w obszarze polityki „Spójność” nie gwarantuje pełnej przejrzystości beneficjentów EFRR i Funduszu Spójności; zauważa, że w obecnych ramach Komisja zapewnia portal umożliwiający dostęp do listy beneficjentów na stronach krajowych, które są dostępne tylko w odpowiednich językach krajowych i nie spełniają wspólnych kryteriów; oczekuje, że przyszłe rozporządzenie ustanawiające wspólne przepisy dotyczące instrumentów strukturalnych (COM(2011) 615 – 2011/0276 (COD)) zagwarantuje, iż państwa członkowskie będą podawały dane na temat końcowych beneficjentów środków z EFRR i Funduszu Spójności, które zostaną opublikowane na oficjalnej stronie Komisji w jednym z trzech języków roboczych Komisji i w oparciu o zestaw wspólnych kryteriów, co umożliwi porównanie i wykrycie błędów; ponownie zachęca Komisję, aby wzorowała się na amerykańskiej Recovery Accountability and Transparency Board oraz jej stronie internetowej (www.recovery.gov);
82. ponownie przywołuje wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawach połączonych C-92/09 Volker und Markus Schecke GbR oraz C-93/09 Hartmut Eifert, który ma znaczenie dla obszaru polityki „Rolnictwo i zasoby naturalne”; wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia wniosku dotyczącego nowego rozporządzenia nakładającego na państwa członkowskie obowiązek publikowania informacji na temat osób prawnych i fizycznych otrzymujących środki z europejskich funduszy rolniczych, przy jednoczesnym uwzględnieniu tegoż wyroku; jest zdania, że informacje na temat beneficjentów należy udostępnić na oficjalnej stronie Komisji w jednym z trzech języków roboczych Komisji i w oparciu o zestaw wspólnych kryteriów, co umożliwi porównanie i wykrycie błędów;

⁽³³⁾ <http://eca.europa.eu/portal/pls/portal/docs/1/9504723.PDF>

⁽³⁴⁾ Dostępne na stronie internetowej niderlandzkiego Trybunału Obrachunkowego http://www.courtoudit.com/english/News/2012/02/Letter_of_president_Netherlands_Court_of_Audit_on_ESM_Board_of_Auditors

Poświadczenie wiarygodności – metodyka

83. jest świadomy, że Trybunał Obrachunkowy zamierza przedstawić Parlamentowi więcej informacji na temat obszarów polityki „Rolnictwo i zasoby naturalne” oraz „Spójność, energia i transport”; z zadowoleniem przyjmuje ten zamiar, ponieważ przyczyni się to do większej przejrzystości oraz bardziej precyzyjnego wskazania problematycznych obszarów budżetu; jest zdania, że umożliwi to Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu, Parlamentowi i innym zainteresowanym podmiotom lepsze koncentrowanie uwagi i formułowanie zaleceń dotyczących tych obszarów, w których zarządzanie wymaga poprawy; pragnie jednak podkreślić, że ważną rzeczą jest zapewnienie porównywalności między poszczególnymi latami;
84. z zadowoleniem przyjmuje bardziej szczegółową ocenę Trybunału Obrachunkowego dotyczącą rzetelności oświadczeń kierownictwa Komisji umieszczoną zarówno w rozdziale 1, jak i w poszczególnych rozdziałach sprawozdania rocznego za rok 2010; przypomina, że oświadczenia kierownictwa wymagają jednoznacznej drugiej opinii wydanej przez Trybunał Obrachunkowy; zachęca Trybunał Obrachunkowy do dalszego usprawniania analizy oświadczeń kierownictwa Komisji oraz do przedstawiania w tej kwestii sprawozdań sporządzonych w sposób opisowy;
85. odnotowuje zwiększony poziom wykorzystywania płatności zaliczkowych; uważa, że transakcje prefansowania narażone są na niższy poziom ryzyka w zakresie legalności i prawidłowości niż płatności okresowe i końcowe, ponieważ w przypadku zaliczek nie trzeba przedstawiać uzasadnienia kosztów; zachęca Trybunał Obrachunkowy do rozważenia możliwości dostosowania swojego podejścia kontrolnego, tak aby uwzględnić w nim zwiększony poziom wykorzystywania płatności zaliczkowych w celu dostarczenia Parlamentowi jeszcze bardziej przydatnych informacji koncentrujących się na transakcjach najwyższego ryzyka;
86. odnotowuje, że Trybunał Obrachunkowy stosuje wspólnotową metodykę kwantyfikacji błędów w dziedzinie zamówień publicznych w dwóch obszarach polityki: w rolnictwie i zasobach naturalnych oraz w spójności, energii i transporcie; ubolewa nad faktem, że Komisja stosuje w tych dwóch obszarach odmienne metodologie, przy czym w dodatku obie z nich nie są zgodne z metodologią Trybunału Obrachunkowego; wyraża obawę, że różne podejścia w tych obszarach mogłyby osłabić wiarygodność kontroli i audytu wydatków w ramach zarządzania dzielonego; wzywa w związku z tym Komisję i Trybunał Obrachunkowy do niezwłocznego zharmonizowania trybu postępowania w przypadku błędów w dziedzinie zamówień publicznych w tych dwóch obszarach polityki oraz do przedstawienia właściwej komisji PE sprawozdania w sprawie postępów poczynionych do końca 2012 r.;

Kwestie szczegółowe*Rola komisarza właściwego dla kontroli budżetowej*

87. zauważa, że w kadencji Komisji w latach 2004–2009 jeden z komisarzy miał pełnowymiarową odpowiedzialność za kontrolę budżetową, jak uprzednio domagał się tego Parlament; ubolewa, że w obecnej Komisji sprawy kontroli budżetowej połączono z innymi kompetencjami (podatki i unia celna); proponuje, żeby w kadencji Komisji w latach 2014–2019 przywrócono pełnozakresowe stanowisko komisarza ds. kontroli budżetowej o kompetencjach m.in. w następujących obszarach:
- audyt wewnętrzny,
 - zwalczanie nadużyć finansowych,
 - współpraca z Trybunałem Obrachunkowym i właściwą komisją Parlamentu,
 - kontakty z odpowiednimi organami budżetowymi i kontrolnymi państw członkowskich oraz wypracowanie kompleksowych ram kontroli wewnętrznej,
 - kontrola i zwiększenie użyteczności rocznego sprawozdania podsumowującego, w tym przegląd systemów zarządzania i kontroli w państwach członkowskich,
 - zlecanie i ocenianie niezależnych ewaluacji programów oraz uczynienie ze sprawozdania oceniającego, o którym mowa w art. 318 TFUE, cennego narzędzia poprawy skuteczności;

Wyniki: budżet UE a uzyskiwane rezultaty

88. z zadowoleniem przyjmuje umieszczenie w sprawozdaniu rocznym nowego rozdziału 8 zatytułowanego „Budżet UE a uzyskiwane rezultaty”, w którym znajdują się uwagi Trybunału Obrachunkowego na temat samooceny Komisji dotyczącej wyników w jej rocznym sprawozdaniu z działalności;
89. odnotowuje następujące ustalenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące jakości sprawozdawczości Komisji dotyczącej wyników:
- „Plan zarządzania nie przewiduje obecnie celów ani wskaźników służących do pomiaru oszczędności oraz wydajności” (sprawozdanie roczne, nagłówek przed pkt 8.17),
 - „W niektórych obszarach założenia były skwantyfikowane niedostatecznie lub nie były wystarczająco szczegółowe” (sprawozdanie roczne, nagłówek przed pkt 8.18),
 - „W niektórych obszarach nie określono etapów pośrednich w przypadku wieloletnich założeń” (sprawozdanie roczne, nagłówek przed pkt 8.20),
 - „Opis osiągnięć polityki zawiera ograniczone informacje na temat rezultatów oraz oddziaływania” (sprawozdanie roczne, nagłówek przed pkt 8.22);
90. jest zdania, że te ważne ustalenia wskazują na to, iż Parlament nie może w pełni opierać się na sprawozdawczości Komisji dotyczącej wyników; uważa, że rzetelne dane stanowią podstawę prawidłowego zarządzania, rozwoju polityki i nadzoru parlamentarnego; z zadowoleniem odniósłby się do dalszego pogłębienia działań Trybunału Obrachunkowego w tym obszarze w celu regularnej „certyfikacji” danych dotyczących wyników przedstawianych przez Komisję;
91. uważa, że wyniki są równie ważne jak legalność i prawidłowość, oraz zachęca Trybunał Obrachunkowy do rozważenia możliwości uwzględnienia nowego oglądu wyników w poszczególnych grupach polityk w odnośnych rozdziałach sprawozdania rocznego;
92. odnotowuje, że cele, wskaźniki i założenia przedstawione w planach zarządzania koncentrują się głównie na skuteczności (sprawozdanie roczne, pkt 8.15); zachęca Komisję do poprawienia jej sprawozdawczości dotyczącej wyników, w tym wskaźników dotyczących oszczędności i wydajności, oraz do określenia odpowiednich założeń w odniesieniu do oceny postępów realizacji wieloletnich celów;
93. w dalszym ciągu zachęca Komisję, aby w obszarach podlegających zarządzaniu dzielonemu określiła, wspólnie z państwami członkowskimi, odpowiednie wskaźniki wyników, które mają być stosowane w sposób spójny, oraz aby sprawdziła, czy sprawozdawczość państw członkowskich dotycząca osiągniętych wyników ma obowiązkowy, kompletny, dokładny i publiczny charakter;
94. odnotowuje powtarzające się opinie Trybunału Obrachunkowego i Komisji, że pomiędzy państwami członkowskimi oraz pomiędzy poszczególnymi programami występują znaczne różnice w jakości systemów zarządzania i kontroli;
95. wzywa Komisję do systematycznego uwzględniania tych różnic w skuteczności systemów kontroli oraz do udostępnienia jasnych ocen podejmowanych przez państwa członkowskie wysiłków – lub ich braku – na rzecz wykrywania i korygowania nieprawidłowości w celu upewnienia się, że państwa członkowskie posiadające sprawnie funkcjonujące systemy nadzoru i kontroli nie były wystawiane na ryzyko ich dyskredytacji;
96. zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania dotyczącego oceny, o którym mowa w art. 318 TFUE, właściwej komisji Parlamentu i na sesji plenarnej w tym samym czasie, w którym Trybunał Obrachunkowy przedstawia swoje sprawozdanie roczne, oraz zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o przedstawienie przy tej okazji swoich uwag na temat sprawozdania oceniającego; podkreśla, że sprawozdanie oceniające powinno być publikowane w czasie umożliwiającym Parlamentowi i Trybunałowi Obrachunkowemu dokonanie należytej jego oceny;

97. przypomina, że art. 318 TFUE wymaga od Komisji przedstawienia „sprawozdania oceniającego finanse Unii oparte na uzyskanych wynikach”; zauważa, że w dniu 17 lutego 2012 r. Komisja przyjęła pierwsze sprawozdanie oceniające na podstawie art. 318 TFUE w odniesieniu do roku budżetowego 2010;
98. ponadto przypomina, że Parlament w swojej rezolucji w sprawie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2009 ⁽³⁵⁾ zaproponował, żeby:
- Komisja powołała „osobę oceniającą wyniki” w celu określenia jasnego „autorstwa” tego sprawozdania (ust. 199),
 - ustalić jasny i przejrzysty stosunek między wskaźnikami wykonania, ich podstawą prawną/polityczną, kwotą wydatków i osiągniętym wynikiem (ust. 200),
 - metodologia wykorzystana przy sporządzaniu tego sprawozdania była poddana kontroli przez służby audytu wewnętrznego, które ocenią również wykonaną pracę (ust. 200),
 - udostępnić publicznie główne wskaźniki wykonania wykorzystywane przez wszystkie wydziały Komisji (ust. 200);
99. ubolewa, że Komisja nie była w stanie w pełni zastosować się do tych propozycji w pierwszym sprawozdaniu oceniającym sporządzonym na podstawie art. 318 TFUE; ponadto zauważa, że pierwsze sprawozdanie oceniające jest streszczeniem sprawozdań oceniających sporządzonych już w dwóch dziedzinach polityki („Edukacja i kultura” oraz „Badania naukowe”); uważa, że zakres i treść pierwszego sprawozdania oceniającego nie odpowiadają oczekiwaniom, jakie można mieć wobec sprawozdania oceniającego wymaganego przez TFUE;
100. wzywa Komisję, żeby dalej opracowywała treść sprawozdania sporządzanego na podstawie art. 318 TFUE oraz by w szczególności ustaliła wartość dodaną tego sprawozdania oceniającego w porównaniu do „normalnych” ocen przeprowadzanych na mocy rozporządzenia finansowego (art. 27) i przepisów wykonawczych do niego (rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 ⁽³⁶⁾, art. 21);
101. w pełni popiera zamiar Komisji, by „dążyć do zapewnienia większej koordynacji, wymiany informacji i spójności, zarówno w ramach Komisji, jak i z państwami członkowskimi, w zakresie programowania oraz organizacji i stosowania procesu monitorowania i oceny w okresie objętym kolejnymi ramami finansowymi” ⁽³⁷⁾;
102. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Trybunał Obrachunkowy planuje przedstawienie uwag na temat pierwszego sprawozdania oceniającego sporządzonego na podstawie art. 318 TFUE ⁽³⁸⁾;
103. ponownie wzywa Komisję do przeglądu informacji i szkoleń dla pracowników w zakresie tytułu II „Prawa i obowiązki urzędników” regulaminu pracowniczego, by zapewnić, że wszyscy pracownicy będą doskonale znali jego postanowienia, a zwłaszcza obowiązki wynikające z art. 22a regulaminu pracowniczego; domaga się, by do września 2012 r. Komisja przedstawiła właściwej komisji Parlamentu sprawozdanie w sprawie jej działalności w tym obszarze;
104. domaga się, by do września 2012 r. Komisja przedstawiła właściwej komisji Parlamentu sprawozdanie w sprawie jej działań mających na celu zachęcenie opinii publicznej do powiadamiania o nieprawidłowościach;

Spójność, energia i transport – opinia negatywna

105. ubolewa nad wzrostem poziomu błędów do 7,7 % w obszarze polityki „Spójność, energia i transport” pomimo zwiększonego wykorzystania wstrzymywania biegu płatności; jest poważnie zaniepokojony tym, że niektóre z błędów mogły być wykryte i skorygowane w przypadku 58 % transakcji obarczonych błędami (sprawozdanie roczne, pkt 4.25); jest zaniepokojony rosnącym poczuciem samozadowolenia, przejawiającym się w mówieniu o „stabilnej” sytuacji, jeżeli chodzi o poziom błędów;
106. wzywa Trybunał Obrachunkowy do przedstawienia wskaźników błędów Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz w energii i transporcie osobno, a nie w ujęciu zbiorczym;

⁽³⁵⁾ Dz.U. L 250 z 27.9.2011, s. 33.

⁽³⁶⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

⁽³⁷⁾ COM(2012) 40, s. 16.

⁽³⁸⁾ Program prac Europejskiego Trybunału Obrachunkowego na rok 2012, s. 6.

107. ubolewa nad faktem, że rok po roku duży odsetek błędów wynika z nieprzestrzegania zasad w dziedzinie zamówień publicznych; dostrzega dalej idące konsekwencje oraz uważa, że jest to wskazanie, iż w grę wchodzi funkcjonowanie rynku wewnętrznego; wzywa Komisję do kontynuowania trwającej reformy systemu zamówień publicznych przy uwzględnieniu tych niepokojących wyników i do podjęcia stanowczych działań naprawczych w przypadku uchybień, gdyż Trybunał Obrachunkowy wskazał także przypadki nieprawidłowej transpozycji dyrektyw unijnych do krajowych przepisów w dziedzinie zamówień publicznych (sprawozdanie roczne, pkt 4.27);
108. z wielkim zaniepokojeniem dowiadyuje się, że organy kontroli są jedynie częściowo skuteczne; jest głęboko zaniepokojony faktem, że podejścia kontrolne organów kontrolnych różnią się w takim stopniu, że wyniki kontroli nie mogą zostać zagregowane w sposób umożliwiający sporządzenie ogólnej opinii o poszczególnych funduszach na szczeblu krajowym (sprawozdanie roczne, pkt 4.41); zachęca Komisję do ujawnienia, w jaki sposób konsoliduje ona dane otrzymane od organów kontrolnych oraz jak Komisja zapewnia spójność w celu przedstawienia rzetelnych informacji Parlamentowi w swoich rocznych sprawozdaniach z działalności;
109. wzywa Trybunał Obrachunkowy, zgodnie z art. 287 ust. 4 akapit drugi TFUE, aby przedstawił opinię na temat niezależności krajowych organów kontroli w ramach zarządzania dzielonego;
110. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi informacji dotyczącej tego, kiedy zamierza ona polegać na wybranych organach kontrolnych zgodnie z art. 73 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006⁽³⁹⁾, a tym samym zmniejszyć liczbę własnych kontroli na miejscu; zachęca Trybunał Obrachunkowy do intensywnego śledzenia rozwoju sytuacji w tym względzie i do przeprowadzenia odnośnej kontroli;
111. zachęca Trybunał Obrachunkowy, żeby zbadał możliwości sprostania obecnemu problemowi wieloletności realizacji środków finansowych i rocznej okresowości kontroli Trybunału; podkreśla, że w trakcie realizacji błędy mają tendencję do osiągania wyższego poziomu niż przy jej zakończeniu, kiedy wydatki poddano już wszystkim poziomom kontroli;

Nadzorcza rola Komisji w obszarze polityki spójności

112. rozumie, że Komisja posiada możliwość (ale nie obowiązek) nakładania sankcji – z wykorzystaniem różnych narzędzi – na państwa członkowskie, w których dochodzi do naruszenia przepisów:

	Wstrzymanie płatności	Zawieszenie płatności	Korekty finansowe zaakceptowane przez państwa członkowskie	Korekty finansowe niezaakceptowane przez państwa członkowskie
Skutek	Termin płatności jest odroczony na maksymalny okres sześciu miesięcy przez urzędnika zatwierdzającego	Płatność zostaje zawieszona na nieokreślony czas przez kolegium komisarzy	Państwa członkowskie mogą ponownie wykorzystać wypłacone środki niepowodujące straty funduszy przez państwo członkowskie	Całość lub część wkładu Unii jest anulowana (redukcja netto)
Warunki	Dowody wskazują na poważne uchybienia w funkcjonowaniu systemu zarządzania i kontroli	Poważne uchybienia w funkcjonowaniu systemu zarządzania i kontroli lub poważne nieprawidłowości w zadeklarowanych wydatkach	Państwo członkowskie akceptuje korekty finansowe wynikające z kontroli przeprowadzonych przez Komisję, Trybunał Obrachunkowy lub innego unijnego audytora	Państwo członkowskie nie akceptuje korekt finansowych wynikających z kontroli przeprowadzonych przez Komisję, Trybunał Obrachunkowy lub innego unijnego audytora
Podstawa prawna (rozporządzenie (WE) nr 1083/2006)	Artykuł 91	Artykuł 92	Artykuł 98	Artykuł 99

⁽³⁹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

113. z zadowoleniem przyjmuje wyjaśnienia Komisji⁽⁴⁰⁾ w sprawie rozróżnienia „znaczących uchybień” i „poważnych uchybień”; zauważa, że ocena, na podstawie której przyjęto taką kwalifikację, opiera się na wytycznej COCOF 08/0019/01-EN i stosuje zawarte w niej główne wymogi;
114. ubolewa, że Komisja nie posiada uprawnień w zakresie nakładania sankcji na państwa członkowskie lub regiony, które wielokrotnie nie wykorzystywały prawidłowo środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności;

Skuteczność wstrzymywania i zawieszania płatności

115. przypomina, że Parlament apelował o systemowe stosowanie wstrzymań i zawiesznień płatności niezależnie od wszelkich względów natury politycznej (sprawozdanie w sprawie absolutorium z wykonania budżetu za rok 2009⁽⁴¹⁾, pkt 194–196);
116. odnotowuje, że w 2010 r. Komisja w większym stopniu korzystała z możliwości wstrzymywania płatności, ponieważ DG REGIO wstrzymała 49 płatności (zob. roczne sprawozdanie z działalności DG REGIO, s. 42–44), a DG EMPL wstrzymała 14 płatności (zob. roczne sprawozdanie z działalności DG EMPL, s. 50); zauważa ponadto, że w 2010 r. Komisja nie zawiesiła żadnych płatności ani w ramach EFRR, ani w ramach Funduszu Spójności, ale zawiesiła sześć płatności w ramach EFS;
117. ubolewa nad faktem, że wzrósł poziom błędów w obszarze „Spójność”, a zwłaszcza w polityce regionalnej, pomimo częstszego wykorzystywania możliwości wstrzymania płatności i pomimo faktu, że Komisja wskazała państwa członkowskie i regiony, które w największym stopniu przyczyniają się do podniesienia poziomu błędów; przypomina Komisji o jej planie działań mającym na celu wzmocnienie kontrolnej roli Komisji w ramach zarządzania dzielonego działaniami strukturalnymi⁽⁴²⁾; wzywa Komisję, żeby przeanalizowała słabości w państwach członkowskich i regionach, które w największym stopniu dotknął problem wysokich poziomów błędów, oraz żeby realizowała swoją rolę kontrolną przez środki egzekwowania, zgodnie ze wspomnianym planem działań;
118. wzywa Komisję do wznawiania płatności jedynie w przypadku, gdy w oparciu o wystarczające i odpowiednie dowody zgromadzone podczas kontroli na miejscu można stwierdzić, że uchybienia zostały usunięte, tak aby uczynić skuteczniejszym to uprawnienie do nakładania sankcji oraz uniknąć ryzyka, że płatności zostaną wznowione za szybko;
119. odnotowuje, że DG REGIO wznowiła 24 % (12 z 49 wstrzymanych płatności w 2010 r., z czego wszystkie wstrzymano w październiku 2010 r.⁽⁴³⁾) wstrzymanych płatności w grudniu 2010 r.; sądzi, że wznawianie płatności w grudniu pogłębia brak równowagi w odniesieniu do płatności w ujęciu całego roku, co z kolei zwiększa ryzyko wystąpienia błędów w zarządzaniu płatnościami i ogranicza Trybunałowi Obrachunkowemu czas, w którym może on dokonać kontroli tych płatności; zachęca Komisję, żeby powiadomiła Parlament, dla których z tych 12 przypadków utracono by finansowanie zgodnie z zasadą $n+2/n+3$, gdyby płatności wznowiono w 2011 r.;

Efektywność korekt finansowych

120. pragnie podkreślić istotną różnicę pomiędzy korektą finansową wykonaną przez państwo członkowskie, która nie powoduje obniżki netto, a korektami finansowymi wykonywanymi przez Komisję za pomocą nakazów odzyskania środków, co skutkuje obniżką netto; uważa, że korekty finansowe wykonywane przez państwo członkowskie mają „charakter wirtualny” o małym efekcie sankcyjnym; z zadowoleniem przyjmuje poprawki wniesione do noty nr 6 rocznego sprawozdania finansowego Unii Europejskiej i zachęca Komisję do dalszej poprawy jakości przedstawianych danych, np. poprzez porównywanie korekt finansowych i środków odzyskanych z odnośnymi kwotami płatności;

⁽⁴⁰⁾ Odpowiedź na pytanie 21, dokument „Załącznik: pytania do komisarza Šemety”, udostępniony przez sekretariat Komisji Kontroli Budżetowej w dniu 16 grudnia 2011 r. po wysłuchaniu komisarza Šemety w dniu 8 grudnia 2011 r. w Komisji Kontroli Budżetowej.

⁽⁴¹⁾ Zob. przypis 35.

⁽⁴²⁾ COM(2008) 97.

⁽⁴³⁾ Załącznik do odpowiedzi komisarza Johanna Hahna na pytania pisemne w ramach wysłuchania w dniu 19 grudnia 2011 r. w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu.

121. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z tym, że:

- korekty finansowe w 2010 r. skutkowały obniżką netto w jedynie ok. 20 % wszystkich przypadków (zob. roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej, s. 68), ponieważ projekty uznane za niekwalifikowalne mogą być zastąpione innymi projektami, w tym także ewentualnie „projektami z mocą wsteczną”, mimo iż są projektami zwiększonego ryzyka pod względem legalności i prawidłowości i nie przedstawiają żadnej unijnej wartości dodanej,
- w większości przypadków korekty finansowe skupiały się na uchybieniach w systemach kontroli państw członkowskich, a nie na poszczególnych projektach, co oznacza, że obciążenia finansowe wynikające z uchybień systemowych są zwykle pokrywane z kieszeni podatnika krajowego, który już wniósł swój wkład do budżetu Unii,
- poziom wykonania korekt finansowych w okresie programowania 2000–2006 obniżył się z 62 % do 58 % (zob. roczne sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej, s. 71), głównie w wyniku niskich poziomów wykonania w EFRR i Funduszu Spójności;

122. jest zdania, że powyższe fakty w poważny sposób osłabiają skuteczność korekt finansowych; obawia się, że możliwość zastępowania niekwalifikowalnych wydatków wywiera na państwa członkowskie presję, aby przedstawiać inne projekty, także projekty z mocą wsteczną, co mogłoby nawet prowadzić do negatywnego skutku w postaci zwiększenia ryzyka pod względem legalności i prawidłowości budżetu Unii;

Wnioski na temat nadzorczej roli Komisji

123. wzywa Komisję, zwłaszcza DG REGIO, do pełnego wykorzystywania istniejących narzędzi sankcyjnych; jest jednak zdania, że w ramach prawnych na okres 2007–2013 nie przewidziano wystarczających bodźców, które skłaniałyby państwa członkowskie do przestrzegania zasad, ani nie zapewniono Komisji wystarczająco skutecznych narzędzi służących nagradzaniu zgodności z przepisami lub sankcjonowaniu ich nieprzestrzegania;

124. zachęca w związku z tym Komisję do uznania za działanie priorytetowe wspierania Parlamentu w jego wysiłkach w ramach zwykłej procedury ustawodawczej w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące instrumentów strukturalnych (COM(2011) 615 – 2011/0276(COD)) w celu utworzenia skutecznych mechanizmów sankcyjnych, tak aby Komisja mogła w pełni przyjąć na siebie swoją ostateczną i całkowitą odpowiedzialność za wykonanie budżetu, a powinno to obejmować, między innymi, następujące elementy:

- traktowanie obniżek netto jako zasady w przypadku korekt finansowych stosowanych przez Komisję oraz zniesienie możliwości zgłaszania projektów z mocą wsteczną,
- zobowiązanie państw członkowskich do odzyskania w możliwie największym stopniu niekwalifikowalnych wydatków od beneficjentów końcowych, aby to beneficjenci końcowi ponosili konsekwencje niekwalifikowalnych wydatków, a nie podatnicy krajowi, oraz w miarę możliwości przekazywanie przez Komisję informacji Parlamentowi na temat tych odzyskanych środków,
- umożliwienie Komisji stosowania względem państw członkowskich bodźców zachęcających je nie tylko do przestrzegania przepisów, ale także do wdrażania polityki spójności w sposób skuteczny, wydajny i oszczędny,
- zapewnienie w odniesieniu do wszystkich środków pełnego katalogu sankcji (wstrzymanie, zawieszenie, korekta finansowa i kary) z minimalnym zakresem uznania w razie stwierdzenia naruszeń przepisów,
- umożliwienie Komisji nakładania sankcji na państwa członkowskie lub przerywania programów operacyjnych w państwach członkowskich lub regionach, które wielokrotnie nie wykorzystywały prawidłowo środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności,
- podjęcie działań prawnych w razie uporczywego nieprzestrzegania przez państwa członkowskie ich zobowiązań wynikających z art. 258 TFUE,
- przekazywanie Komisji wszystkich istotnych danych i informacji, które są jej potrzebne w pełnieniu roli nadzorczej w odniesieniu do wdrażania funduszy przez państwa członkowskie;

Rolnictwo i zasoby naturalne – opinia z zastrzeżeniem

125. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że płatności bezpośrednie objęte zintegrowanym systemem zarządzania i kontroli (ZSZIK) – które w 2010 r. stanowiły 77 % całkowitej kwoty wydatków w ramach WPR – nie były obciążone istotnym poziomem błędów (sprawozdanie roczne, pkt 3.55 oraz odpowiedź Komisji dotycząca tego punktu);
126. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisji udało się utrzymać najbardziej prawdopodobną stopę błędów na poziomie 2,3 % (sprawozdanie roczne, załącznik 3.1) oraz zachęca Komisję do kontynuowania wysiłków na rzecz dalszego obniżania poziomu błędów;
127. przypomina, że zintegrowany system zarządzania i kontroli (IACS) musi zapewnić prawidłowe i identyfikowalne wypłaty dla rolników; zauważa jednak, że skuteczność systemu IACS ograniczają niedokładne dane w bazach danych, niekompletne kontrole krzyżowe lub niepoprawne bądź niekompletne monitorowanie stwierdzonych anomalii (roczne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego, pkt 3.29); wzywa Komisję do dopilnowania, by wszystkie bazy danych aktualizowano i należyście monitorowano wszystkie anomalie;
128. odnotowuje przytoczony przez Trybunał Obrachunkowy przykład błędów kwalifikowalności w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) ⁽⁴⁴⁾ dotyczącego transakcji wymiennej z wykorzystaniem produktów objętych interwencją; odnotowuje ponadto, że pokryta z budżetu Unii łączna kwota za transport 9 894 ton masła będącego przedmiotem tej transakcji wyniosła ok. 900 000 EUR ⁽⁴⁵⁾; wyraża zaniepokojenie co do należytego zarządzania finansami w przypadku tych operacji; zachęca Komisję do podjęcia niezbędnych działań w celu dopilnowania, aby wszystkie transakcje wymienne, jeśli w ogóle mają być kontynuowane, charakteryzowały się przejrzystością i opłacalnością;
129. odnotowuje, że wydatki na rozwój obszarów wiejskich (ok. 11 483 000 000 EUR ⁽⁴⁶⁾) są szczególnie narażone na wystąpienie błędów, gdyż z 80 transakcji w badanej próbie 40 (50 %) obciążonych było błędami, a z kolei w tej grupie 21 (52 %) transakcji obciążonych było błędami kwalifikowalności (sprawozdanie roczne, pkt 3.19);
130. odnotowuje, że procedura rozliczania rachunków okazała się, ogólnie rzecz biorąc, skuteczna w ochronie interesów finansowych budżetu Unii za sprawą wykluczania wydatków, które nie zostały wykonane zgodnie z unijnymi przepisami;
131. zachęca Komisję do dalszego skracania czasu trwania procedury rozliczania rachunków przy jednoczesnym dopilnowaniu, aby zachowano prawo państw członkowskich do obrony; wzywa Komisję do usprawnienia powiązania pomiędzy nałożonymi korektami finansowymi a rzeczywistą kwotą nieprawidłowych płatności; wzywa państwa członkowskie do współpracy z Komisją poprzez terminowe dostarczanie wszystkich niezbędnych informacji;
132. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego nr 8/2011 pt. „Odzyskiwanie nienależnych płatności dokonanych w ramach wspólnej polityki rolnej”, w których mowa jest o tym, że w ostatnich latach poprawie uległy systemy dotyczące odzyskiwania środków i korekt finansowych; powtarza swoją opinię, że fundusze rolnicze nienależnie wypłacone muszą zostać w możliwie największym stopniu odzyskane od beneficjentów końcowych, aby nie zaglądać do kieszeni podatnika dwukrotnie; zachęca Komisję do podejmowania dalszych działań na rzecz ograniczania zakresu interpretacji i rozbieżnych praktyk stosowanych przez państwa członkowskie oraz do zdecydowanego kontrolowania systemów odzyskiwania środków w poszczególnych państwach członkowskich;
133. zdecydowanie uważa, że spotkania trójstronne pomiędzy Trybunałem Obrachunkowym, Komisją i organami krajowymi powinny zostać rozszerzone na obszar polityki „Rolnictwo i zasoby naturalne” w celu ułatwienia zharmonizowanej interpretacji i zharmonizowanego stosowania przepisów dotyczących zarządzania i kontroli wydatków oraz unikania w możliwie największym stopniu wszelkich nieporozumień;

⁽⁴⁴⁾ Sprawozdanie roczne, przykład 3.1, s. 79.

⁽⁴⁵⁾ Sprawozdanie roczne, przypis 23, s. 79.

⁽⁴⁶⁾ Sprawozdanie roczne, tabela 3.1, s. 72.

Pomoc zewnętrzna, rozwój i rozszerzenie – opinia z zastrzeżeniem

134. odnotowuje konkluzję Trybunału Obrachunkowego, że systemy nadzoru i kontroli w grupie polityk „Pomoc zewnętrzna, rozwój i rozszerzenie” były jedynie częściowo skuteczne pod względem zapewnienia prawidłowości płatności (sprawozdanie roczne, pkt 5.36);
135. odnotowuje, że całkowity najbardziej prawdopodobny poziom błędu wynosi według szacunków Trybunału Obrachunkowego 1,7 % (sprawozdanie roczne, pkt 5.13); wyraża jednak ubolewanie, że w płatnościach okresowych i końcowych stwierdzono istotny poziom błędu, który według komisarza Andrisa Piebalgsa wynosi ok. 5 % ⁽⁴⁷⁾ i byłby jeszcze wyższy, gdyby z wyliczeń wykluczyć wsparcie budżetowe; odnotowuje ponadto, że wszystkie błędy kwantyfikowalne zostały stwierdzone w płatnościach okresowych i końcowych (sprawozdanie roczne, pkt 5.13); ubolewa nad faktem, że dwie trzecie błędów stwierdzonych w płatnościach końcowych nie zostało wykrytych w trakcie prowadzonych przez Komisję kontroli (sprawozdanie roczne, pkt 5.16);
136. uważa, że całkowity najbardziej prawdopodobny poziom błędu nie przekracza istotnego poziomu 2 % w wyniku stosunku płatności zaliczkowych i wsparcia budżetowego do łącznej kwoty wydatków operacyjnych; odnotowuje, że ta proporcja zwiększyła się z poziomu 66 % w roku budżetowym 2008 do poziomu 75 % w roku budżetowym 2010 ⁽⁴⁸⁾;
137. przypomina, że transakcje prefinansowania mają odmienny profil ryzyka, które nie uwidacznia się w kontroli poświadczenia wiarygodności; uważa, że bardziej wydajnym rozwiązaniem jest zapobieganie nieprawidłowościom niż korygowanie nienależnych płatności *ex post* za pomocą systemu odzyskiwania środków;
138. przypomina, że główne zagrożenia związane ze wsparciem budżetowym (zagrożenie dla skuteczności pomocy, a także ryzyko oszustw i korupcji) również nie uwidaczniają się podczas kontroli poświadczenia wiarygodności; zachęca Komisję do zdecydowanego monitorowania wspomnianych zagrożeń; uważa jednak, że sektorowe wsparcie budżetowe to skuteczny środek długofalowego budowania potencjału; wzywa Komisję do stosowania wsparcia budżetowego tylko na rygorystycznych i należyście określonych warunkach;
139. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego, że „EuropeAid stworzyło kompleksową strategię kontroli i wprowadziło kolejne znaczne usprawnienia do struktury i funkcjonowania swoich systemów nadzoru i kontroli” (sprawozdanie roczne, załącznik 5.3);
140. odnotowuje, że Trybunał Obrachunkowy uważa, iż „oświadczenie Dyrektora Generalnego i roczne sprawozdanie z działalności zawierają tylko częściowo rzetelną ocenę zarządzania finansami pod względem prawidłowości w zakresie EFR i budżetu ogólnego Unii Europejskiej” (sprawozdanie roczne, pkt 5.34, wyróżnienie pochodzi od autorów niniejszej rezolucji);
141. nakłania Komisję do zachęcania Dyrekcji Generalnej ds. Rozwoju i Współpracy EuropeAid do jak najszybszego ukończenia prac nad metodyką wyliczania poziomu „błędu resztowego”, który może pozostać po przeprowadzeniu wszystkich kontroli, oraz do podzielenia się wynikami prac z innymi dyrekcjami generalnymi działającymi w dziedzinie stosunków zewnętrznych w celu osiągnięcia niezbędnej poprawy oświadczeń kierownictwa Komisji w odniesieniu do pomocy zewnętrznej, rozwoju i rozszerzenia;
142. wzywa Komisję, żeby zezwoliła zastępcy szefa delegatury, który na ogół pochodzi z państwa członkowskiego, w którym delegatura ta się znajduje, na zastępowanie szefa delegatury w razie jego nieobecności we wszystkich sprawach z wyjątkiem wykonywania wydatków operacyjnych zarządzanych przez delegaturę Unii, które to zadanie można powierzyć jedynie pracownikom Komisji;

⁽⁴⁷⁾ Odpowiedź na pytanie ustne do komisarza Andrisa Piebalgsa w ramach wysłuchania w dniu 12 stycznia 2012 r. w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego.

⁽⁴⁸⁾ Wyliczenia na podstawie odpowiedzi na pytanie pisemne nr 2 do komisarza Andrisa Piebalgsa w ramach wysłuchania w dniu 12 stycznia 2012 r.

143. odnotowuje uwagi Trybunału Obrachunkowego przedstawione w przykładzie 5.3 sprawozdania rocznego; jest w wysokim stopniu zaniepokojony „elastyczną interpretacją kwalifikowalności w przypadku współfinansowanych działań” lub podejściem „notional approach” stosowanym przy działaniach realizowanych przez organizacje ONZ, które niesie z sobą ryzyko podwójnej kwalifikowalności tych samych wydatków; uważa, że wpłynęło to na obniżenie poziomu błędów w wyliczeniach Trybunału Obrachunkowego; wyraża również poważne obawy w związku z „rozszerzonymi kryteriami kwalifikowalności” stosowanymi w ramach ramowej umowy finansowo-administracyjnej zawartej z agencjami Organizacji Narodów Zjednoczonych (FAFA) oraz ramowej umowy o partnerstwie zawartej z partnerami Komisji odpowiedzialnymi za wdrażanie, które także niosą z sobą ryzyko podwójnego finansowania tych samych wydatków; zdecydowanie wzywa Komisję do zaprzestania obu tych praktyk; oczekuje, że agencje ONZ przyznają międzyrządowym organizacjom darczyńców prawa dostępu do sprawozdań z kontroli wewnętrznej podobne do tych, które przyznaje się państwom członkowskim ONZ; zauważa w związku z tym, że potrzebne są dalsze postępy, aby ulepszyć sprawozdawczość na temat wykorzystania funduszy unijnych poprzez podawanie informacji dotyczących wyników, a nie działań;
144. z zadowoleniem przyjmuje zmieniony mandat przyznany przez Komisję, w którym dano EBI gwarancję budżetową obejmującą ryzyko strat w wyniku pożyczek i gwarancji udzielanych dla projektów realizowanych poza Unią; podkreśla, że gwarancja Unii dla EBI niewątpliwie podlega nadzorowi Trybunału Obrachunkowego;
145. zauważa, że informacje na temat zamówień udzielanych przez EuropeAid⁽⁴⁹⁾ i DG ECHO⁽⁵⁰⁾ nie opierają się na tym samym wzorze; zachęca Komisję, żeby wprowadziła wspólny wzór dla baz danych, w których figurują zamówienia udzielone przez te dwie dyrekcje generalne, przy czym minimalne informacje powinny być następujące: numer zamówienia / nr referencyjny, tytuł zamówienia, przedmiot / sektor działań, nazwisko / nazwa kontrahenta i jego obywatelstwo, kraj realizacji działań, kwota, rodzaj zamówienia i okres jego obowiązywania (data rozpoczęcia i zakończenia);
146. domaga się opublikowania przez Komisję szczegółowego sprawozdania na temat całkowitych kosztów akcji promującej rozszerzenie UE (spoty reklamowe w kinach, telewizji, w internecie i innych mediach), wykazu kosztów w podziale na poszczególne media i kraje, w których spoty te były emitowane, a także szczegółowych danych dotyczących przedsiębiorstw biorących udział w realizacji projektu od etapu produkcji do emisji; ponadto oczekuje od Komisji przedstawienia sprawozdania z wszelkich innych działań reklamowych związanych z rozszerzeniem UE, wraz z odpowiednio szczegółowym sprawozdaniem i wykazem kosztów;

Pomoc Unii dla Haiti

147. przypomina o trzęsieniu ziemi na Haiti i jego katastrofalnych skutkach; wyraża ubolewanie z powodu niewystarczającego stopnia koordynacji pomocy humanitarnej i pomocy na rzecz rozwoju (powiązanie pomocy, odbudowy i rozwoju); jest zdania, że podstawą udzielania pomocy humanitarnej powinna być strategia wyjścia; uważa, że Komisja skierować wysiłki i środki na odbudowę i rozwój;
148. ubolewa nad niewystarczającą koordynacją działań delegatury Unii i reprezentacji ECHO; popiera nasilenie koordynacji między wszystkimi podmiotami unijnymi w tym kraju; dlatego zachęca Komisję do zapewnienia większej spójności i dopełniania się pomocy humanitarnej i pomocy rozwojowej, zarówno na płaszczyźnie politycznej, jak i w praktyce;
149. ubolewa nad brakiem trwałości niektórych projektów i podkreśla, że projekty powinny w pierwszym rzędzie zmierzać do tworzenia nowych miejsc pracy i trwałego wzrostu, co umożliwiłoby państwu haitańskiemu zwiększenie dochodów, tak by w mniejszym stopniu było uzależnione od pomocy z zewnątrz; zwraca się zatem do Komisji o przedłożenie Parlamentowi listy projektów, które zostały zrealizowane w ostatnich 15 latach na Haiti, wraz ze szczegółową oceną ich obecnej sytuacji, w celu stwierdzenia, jak trwałe są one od tamtego czasu;
150. wskazuje na brak widoczności pomocy unijnej dla Haiti; jest zdania, że dla zwiększenia widoczności na oficjalnych dokumentach powinna pojawiać się nie tylko flaga, ale także nazwa Unii Europejskiej, a nie jedynie nazwa Komisji czy DG ECHO, które dla zwykłego obywatela Haiti są dużo słabiej rozpoznawalne;

⁽⁴⁹⁾ <http://ec.europa.eu/europeaid/work/funding/beneficiaries/index.cfm?lang=en&mode=SM&type=contract>

⁽⁵⁰⁾ http://ec.europa.eu/echo/files/funding/agreements/agreements_2010.pdf

Badania naukowe i polityka wewnętrzna – opinia z zastrzeżeniem

151. odnotowuje konkluzję Trybunału Obrachunkowego, że systemy nadzoru i kontroli w obszarze polityki „Badania naukowe i polityka wewnętrzna” były jedynie częściowo skuteczne pod względem zapewniania prawidłowości płatności (sprawozdanie roczne, pkt 6.49);
152. odnotowuje jako szczególną cechę charakterystyczną dla tych obszarów polityki, że większość wydatków operacyjnych (72 %, sprawozdanie roczne, tabela 6.1) dokonywana jest w drodze płatności zaliczkowych – co wymaga jedynie zgodności z ograniczoną liczbą warunków, w przeciwieństwie do płatności okresowych i końcowych – oraz że ta cecha szczególna ma pozytywny wpływ na całkowity poziom błędu;
153. wyraża szczególną obawę w związku z poziomem transakcji prefinansowania w programie „Uczenie się przez całe życie”, w którym zezwala się na płatności zaliczkowe sięgające 100 % przedstawionych w budżecie kosztów projektu (sprawozdanie roczne, pkt 6.9) i w którym 93 % wszystkich płatności dokonanych w 2010 r. stanowiły transakcje prefinansowania (sprawozdanie roczne, tabela 6.1);
154. odnotowuje, że stwierdzono istotny poziom błędu w płatnościach okresowych i końcowych dla beneficjentów oraz że najbardziej prawdopodobny poziom błędu według szacunków Trybunału Obrachunkowego wynosi 1,4 % (sprawozdanie roczne, pkt 6.12) w wyniku wpływu płatności zaliczkowych; odnotowuje ponadto, że Trybunał Obrachunkowy nie publikuje konkretnego poziomu błędu w odniesieniu do płatności okresowych i końcowych;
155. wnioskuje, że Komisja ⁽⁵¹⁾ szacuje, iż reprezentatywny poziom błędu bez uwzględnienia płatności zaliczkowych w ujęciu wieloletnim wynosi w przypadku 6. PR 3,4 %, a tymczasowy reprezentatywny poziom błędu w przypadku 7. PR nieznacznie przekracza 4 % w ujęciu wieloletnim; wnioskuje ponadto, że poziom błędu resztowego w ujęciu wieloletnim, który jest poziomem błędu pozostającym po zakończeniu działań kontrolnych służb Komisji i wprowadzeniu korekt oraz przeprowadzeniu operacji odzyskiwania środków, wynosi ok. 2,4 % w przypadku 6. PR, podczas gdy w przypadku 7. PR Komisja nie miała jeszcze dość czasu, aby przyjrzeć się pełnym efektom odzyskiwania środków i korekt w ujęciu wieloletnim;
156. w świetle obecnego kryzysu finansowego podkreśla istotną rolę mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka; wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia udzielanego z tego mechanizmu szkołom wyższym i organizacjom badawczym dla ich inwestycji w projekty partnerstw publiczno-prywatnych (PPP) i infrastruktury badawczej, leżące w interesie europejskim, w związku z realizacją celów w zakresie inteligentnej polityki publicznej przewidzianej w strategii „UE 2020”;
157. odnotowuje, że aby ułatwić przetwarzanie płatności, Komisja w możliwie największym stopniu upraszcza procedury kontroli *ex ante*, czego skutkiem jest to, iż można przeprowadzić jedynie kontrolę wymogów administracyjnych i obliczeń arytmetycznych; wyraża obawę, że nawet w przypadku powstania wątpliwości co do kwalifikowalności zadeklarowanego kosztu przeprowadzono jedynie ograniczoną liczbę kontroli *ex ante* (sprawozdanie roczne, pkt 6.17 oraz przykład 6.2); nalega na podjęcie działań w celu zaradzenia tej sytuacji;
158. uważa, że należy zachować równowagę pomiędzy upraszczaniem płatności a kontrolowaniem kwalifikowalności zadeklarowanych kosztów; wzywa Komisję do zmiany swojej strategii w dziedzinie kontroli *ex ante* i do stosowania podejścia opartego na ryzyku, aby lepiej zająć się konkretnymi zagrożeniami związanymi z zestawieniem poniesionych kosztów oraz – w przypadku wysokiego poziomu ryzyka – do rozszerzenia procedur kontroli *ex ante* na kontrole przeprowadzane na miejscu;
159. wyraża głębokie zaniepokojenie, że zaświadczenia z kontroli wciąż są jedynie częściowo skuteczne (sprawozdanie roczne, pkt 6.22); przypomina, że zaświadczenia audytora są jednym z najbardziej istotnych elementów przeprowadzanej przez Komisję kontroli *ex ante*; wzywa Komisję, aby powszechną praktyką stała się oficjalna komunikacja z audytorami zewnętrznymi polegająca na przedstawianiu informacji zwrotnej i wnioskowaniu o wyjaśnienia w przypadkach nierzetelnych zaświadczeń z kontroli;
160. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że strategia przeprowadzanej przez Komisję kontroli *ex post* oceniana jest jako skuteczna w wykrywaniu i korygowaniu błędów (sprawozdanie roczne, pkt 6.30); z zadowoleniem odnotowuje ponadto fakt, że procedury Komisji w zakresie odzyskiwania nienależnie wydanych środków są odpowiednie oraz że Komisja w większym stopniu wykorzystwała środki korekcyjne, takie jak wcześniejsze kończenie umów i kary;

⁽⁵¹⁾ Ciąg dalszy odpowiedzi na pytania do komisarzy Máire Geoghegan-Quinn w ramach wysłuchania w dniu 23 stycznia 2012 r. w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego.

161. wyraża głęboką obawę w związku z faktem, że wyliczenia poziomu błędu resztowego opierają się na założeniach, które nie zawsze okazują się prawdziwe w rzeczywistości, takich jak „ekstrapolacja” błędów stwierdzonych w jednym zestawieniu kosztów na inne zestawienia kosztów tego samego beneficjenta; podziela pogląd Trybunału Obrachunkowego, że rzetelność poziomów błędu resztowego jest ograniczona (sprawozdanie roczne, pkt 6.32); uważa, że podaje to także w wątpliwość rzetelność zastrzeżeń sformułowanych przez dyrektorów generalnych, ponieważ jednym z głównych wskaźników wykorzystywanych do podjęcia decyzji o sformułowaniu zastrzeżenia jest poziom błędu resztowego;

Spojrzenia z perspektywy konkretnej polityki

Spojrzenie z perspektywy polityki na rzecz rozwoju

162. jest zdania, że kryzys budżetowy i gospodarczy, z którym boryka się obecnie wiele państw członkowskich, wymaga, aby Unia bardziej niż kiedykolwiek zwiększyła skuteczność i wpływ udzielanej pomocy; w tym kontekście jest zaniepokojony stwierdzeniem przez Trybunał Obrachunkowy, że w 2010 r. systemy nadzoru i kontroli Komisji dotyczące pomocy zewnętrznej i rozwoju były tylko częściowo skuteczne w zapewnianiu prawidłowości płatności, że w końcowych płatnościach stwierdzono dwie trzecie kwantyfikowalnych błędów oraz że błędy te nie zostały wykryte podczas kontroli Komisji;
163. docenia jednak nieustanne starania Komisji na rzecz sprawniejszego opracowywania i wdrażania systemów nadzoru i kontroli oraz poprawienia jakości danych wprowadzanych do systemu informacji zarządczej CRIS; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ogólnie rzecz biorąc, w 2010 r. płatności w zakresie pomocy zewnętrznej i rozwoju były wolne od istotnych błędów, zaś szacowany poziom błędów był niższy niż w 2009 r.; zachęca Komisję do opracowania spójnej metodologii dla dyrekcji zajmujących się stosunkami zewnętrznymi, umożliwiającej wyliczanie błędów resztowego, do dalszego ulepszania ram audytu zewnętrznego oraz do przestrzegania jak najwyższych możliwych standardów kontroli;
164. zachęca Komisję w szczególności do zwiększenia jakości pełnionych przez delegatury Unii funkcji dotyczących kontroli *ex ante*, monitorowania i sprawozdawczości, nadzoru i audytu opartego na ryzyku, w ramach których to funkcji stwierdzono większość błędów, do wzmocnienia zdolności operacyjnych i finansowych sekcji delegatur, zwiększenia zasobów dostępnych w delegaturach na prowadzenie kluczowej działalności monitorującej, a także do usystematyzowania ram monitorowania, co obejmuje wprowadzenie wieloletnich planów monitorowania i oceny oraz wzmocnienie wytycznych w zakresie monitorowania;
165. zwraca się do Komisji o znalezienie praktycznych rozwiązań dla organizacyjnych wyzwań spowodowanych połączeniem DG DEV i DG AIDCO pod koniec 2010 r.; nalega, aby Komisja i ESDZ, uruchomiona w grudniu 2010 r., sfinalizowały bezzwłocznie robocze ustalenia wyjaśniające ich odpowiednie role i kompetencje w cyklu programowania i wdrażania pomocy zewnętrznej, który obejmuje także delegatury;
166. jest zdania, że nowe instrumenty finansowania w ramach następnych wieloletnich ram finansowych na okres 2014–2020 muszą w pełni odzwierciedlać większe uprawnienia legislacyjne i kontrolne nadane Parlamentowi przez Traktat z Lizbony, a także że Parlament musi być zaangażowany w proces programowania na równi z Radą;
167. zachęca Komisję do dalszego ulepszania efektywności pomocy unijnej udzielanej w sektorze szkolnictwa podstawowego w Afryce Subsaharyjskiej i Azji Południowej⁽⁵²⁾, w szczególności przez ustanowienie realistycznych wskaźników i celów pozwalających na efektywne monitorowanie wyników, zapewnienie, że delegacje powierzą utrzymanie dialogu na temat polityki sektorowej z rządami partnerskimi i innymi darczyńcami pracownikom posiadającym niezbędną wiedzę fachową i odpowiedni staż pracy, oraz przez poświęcenie większej uwagi jakości edukacji i zdolności rządów krajów beneficjentów do radzenia sobie ze wzrostem ilości osób podejmujących edukację;

⁽⁵²⁾ Pomoc Unii Europejskiej na rzecz rozwoju edukacji bazowej w Afryce Subsaharyjskiej i Azji Południowej (sprawozdanie specjalne nr 12/2010).

168. jest zaniepokojony przypadkami oszustw na szeroką skalę wykrytymi pod koniec 2010 r. przez Światowy Fundusz Walki z AIDS, Gruźlicą i Malarią w Mali, Mauretanii, Dżibuti i Zambii oraz możliwym sprzeniewierzeniem znacznych sum pieniędzy pochodzących np. z wkładu finansowego UE na rzecz Światowego Funduszu za rok 2010; zachęca Komisję do zacieśnienia współpracy ze Światowym Funduszem celem wspierania oraz monitorowania jego interwencji na poziomie krajowym, aby uniknąć ponownego wystąpienia przypadków korupcji oraz aby poprawić wiarygodność i efektywność Światowego Funduszu;

169. ponownie wzywa do większego zaangażowania parlamentów i szerszych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim oraz władzami lokalnymi w państwach partnerskich podczas przygotowywania i przeglądu krajowych dokumentów strategicznych oraz wieloletnich programów indykatywnych w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI);

Spojrzenie z perspektywy polityki zatrudnienia i spraw socjalnych

170. zwraca uwagę, że 18 % wydatków na politykę spójności Unii przypada na zatrudnienie i sprawy społeczne, przy czym największą część wydatków w tym obszarze polityki ponosi w 94 % Europejski Fundusz Społeczny (EFS);

171. z zadowoleniem zauważa zatem, że środki EFS na zobowiązania w wysokości 10,8 mld EUR wykorzystano w 100 %, a środki na płatności w wysokości 7,1 mld EUR do poziomu 87,9 %; uznaje, że niższy udział procentowy płatności wynika z faktu, że część zobowiązań wpłynęła dopiero w ostatnim kwartale; uznaje wysiłki Komisji na rzecz poprawy zarządzania finansami;

172. stwierdza, że w ocenie Trybunału Obrachunkowego wskaźnik błędów w 2010 r. wyniósł 7,7 % w odniesieniu do wydatków na politykę spójności, energii i transportu; jest zaskoczony stwierdzeniem Trybunału Obrachunkowego, że dyrektywy Unii nie zostały prawidłowo transponowane do przepisów krajowych dotyczących przetargów publicznych; oczekuje od Komisji lepszego nadzoru transpozycji dyrektyw do prawa krajowego oraz kontroli dopuszczalności finansowanych projektów; uważa, że przetargi publiczne w mniejszym stopniu dotyczą EFS;

173. uznaje wysiłki Komisji, aby dzięki dwu- i wielostronnym szkoleniom umożliwić państwom członkowskim prowadzenie ciągłych szkoleń oraz przekazywanie informacji, porad i wskazówek dla beneficjentów i organów wykonawczych w celu zmniejszenia wskaźnika błędów w płatnościach; z żalem stwierdza, że państwa członkowskie najwidoczniej nie są w stanie przeprowadzić tego samodzielnie;

174. ponawia wezwanie do zobowiązania państw członkowskich do składania sprawozdań z realizacji instrumentów finansowych i przychyła się do wezwania Trybunału Obrachunkowego do regularnej kontroli działań EFS przez Komisję;

175. przypomina, że należy zapewnić prawidłowe korzystanie z funduszy przez państwa członkowskie oraz że efektywnymi środkami służącymi temu jest wstrzymywanie lub zawieszanie płatności;

176. jest zaniepokojony wysokim poziomem błędów wykrytych przez Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do instrumentów inżynierii finansowej;

177. wyraża ubolewanie, że zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące wkładu EFS w zwalczanie przedwczesnego porzucania nauki zostały do tej pory wdrożone przez Komisję jedynie częściowo;

178. przypomina, że zadaniem Dyirekcji Generalnej ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, która zarządza środkami, jest przyjęcie odpowiednich środków na rzecz zapobiegania oszustwom i korupcji; z zadowoleniem przyjmuje ścisłą współpracę z Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF); wzywa do zapewnienia, że przypadki oszustw w EFS będą ścigane i karane także przez krajowe organy wymiaru sprawiedliwości;

179. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji, żeby pociągnąć wszystkie państwa członkowskie do wszechstronnej odpowiedzialności poprzez roczne sprawozdania organów kontrolnych i roczne sprawozdania podsumowujące, ponadto uważa za konieczne takie rozszerzenie działań kontrolnych Komisji, aby mogła ona informować Parlament o wartości dodanej finansowania ze środków UE;
180. podkreśla szczególne potrzeby grup docelowych i promotorów projektów w EFS; zachęca do włączenia działalności wolontariackiej w organizacjach pożytku publicznego i wkładów rzeczowych do zakresu współfinansowania projektów; zwraca się do promotorów projektów o przeprowadzenie zaktualizowanego badania na temat kosztów administracyjnych EFS w podziale na poszczególne państwa członkowskie i poszczególne projekty;
181. podkreśla fakt, że Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji sfinansował do tej pory 21 projektów o łącznej wartości 105 mln EUR, podczas gdy za pomocą przelewów można uwolnić środki w wysokości do 500 mln EUR; z zadowoleniem przyjmuje rosnącą wśród państw członkowskich tendencję do opracowywania i przedkładania odpowiednich projektów w tym kontekście; zachęca Komisję do efektywnego wspierania państw członkowskich w opracowywaniu i przedkładaniu projektów do Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby pomóc pracownikom w znajdowaniu nowych stanowisk pracy i rozwijaniu nowych umiejętności, jeżeli stracili oni poprzednie stanowiska pracy w rezultacie zmian zachodzących w światowej strukturze handlu lub w wyniku ogólnoświatowego kryzysu finansowego i gospodarczego;
182. wzywa Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzenia kontroli innych pozycji budżetu w obszarze polityki społecznej i polityki zatrudnienia oraz do ustalenia, dlaczego dostępne środki nie są w pełni wykorzystywane;
183. wzywa Trybunał Obrachunkowy do przedstawienia wskaźników błędu Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz Europejskiego Funduszu Społecznego osobno, a nie w ujęciu zbiorczym;
184. oczekuje od Komisji wyczerpujących sprawozdań dotyczących projektów pilotażowych;

Spojrzenie z perspektywy polityki rynku wewnętrznego i ochrony konsumentów

185. z zadowoleniem odnotowuje podwyższenie wskaźnika wykonania środków na płatności w tytule 12; zwraca jednak uwagę na niski wskaźnik wykonania linii budżetowej 17 02 04, który miał negatywny wpływ na średni wskaźnik wykonania w obszarze polityki dotyczącej konsumentów; podkreśla, że Komisja powinna polegać na skuteczniejszych mechanizmach prognozowania potrzeb w zakresie płatności w celu poprawy wykonania budżetu; z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane przez Komisję w 2011 r. w tym zakresie;
186. podkreśla konieczność promowania edukacji finansowej konsumentów w celu wzmocnienia ich pozycji względem usług finansowych; w związku z tym, i mimo uprzednio podkreślanych niedociągnięć w realizacji, oraz mając na uwadze niedawny pozytywny rozwój sytuacji w tym obszarze, ponownie wyraża poparcie dla projektu pilotażowego na rzecz przejrzystości i stabilności rynków finansowych utworzonego w 2010 r.; zachęca Komisję do podjęcia kroków celem ustalenia najlepszych sposobów spożytkowania przeznaczonych środków;
187. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą organizacji warsztatów w państwach członkowskich celem stawienia czoła problemom, jakie napotykają administracje krajowe przy wdrażaniu i egzekwowaniu przepisów z zakresu rynku wewnętrznego; jest zdania, że będzie to miało pozytywny wpływ na poziom wykonania;
188. ponownie apeluje do Komisji o przeanalizowanie skuteczności bieżących programów finansowych skierowanych do MŚP i zbadanie możliwości opracowania nowych wspólnych instrumentów finansowych;
189. wyraża zadowolenie w związku z tym, że Komisja przywiązuje dużą wagę do promowania SOLVIT oraz EU Pilot jako alternatywnych mechanizmów rozwiązywania problemów, a także wzywa Komisję do nasilenia starań w tym względzie; podkreśla, że SOLVIT okazał się skuteczny w rozwiązywaniu problemów obywateli związanych z uznawaniem kwalifikacji zawodowych i prawami pracowniczymi; przypomina o swoim poparciu dla oddzielnej pozycji budżetowej i odpowiednich środków finansowych dla SOLVIT, portalu „Twoja Europa” i wszelkich innych instrumentów używanych w celu zagwarantowania funkcjonowania rynku wewnętrznego w terenie; z zadowoleniem przyjmuje zreorganizowany portal „Twoja Europa” – stronę internetową oferującą w jednym miejscu dostęp do informacji na temat praw w różnych sektorach, a także do usług wsparcia; jest zdania, że należy intensywniej przekazywać informacje publiczne za pośrednictwem portalu „Twoja Europa” i że powinien on być szerzej promowany wśród obywateli i przedsiębiorstw Unii;

190. z zadowoleniem przyjmuje nieustające wsparcie finansowe dla Sieci Europejskich Centrów Konsumentkich oraz badanie zlecone celem oceny jej skuteczności; zwraca się do Komisji o wykorzystanie wyników tego badania i podjęcie działań w celu poprawienia jakości oferowanych usług i w celu zapewnienia stabilnego finansowania sieci; podkreśla znaczenie szerszego uświadamiania konsumentów na temat usług oferowanych przez Sieć Europejskich Centrów Konsumentkich; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje działania Komisji w tym zakresie, takie jak kampanie medialne i środki optymalizacji wyszukiwarek;
191. wzywa Komisję do nasilenia starań podejmowanych w celu dopilnowania, by oświadczenia o rachunkach państw członkowskich przedstawiane z myślą o tradycyjnych zasobach własnych były dokładne, oraz do zaostrzenia krajowego dozoru celnego, tak aby unikać błędów w kwotach pobranych tradycyjnych zasobów własnych, zgodnie z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego (punkt 2.21); zachęca w związku z tym Komisję do podejmowania dalszych wysiłków w celu uproszczenia ram prawnych, zwłaszcza aby rozwiązać problemy, jakie wciąż występują w niektórych systemach kontroli;
192. zwraca uwagę na zawilość przepisów, która jest główną przyczyną błędów w rozdziale dotyczącym badań naukowych i innych strategii politycznych; zwraca się do Komisji o zbadanie różnych możliwości poprawy równowagi między upraszczaniem i kontrolą w celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego MŚP; zwraca uwagę na zawilość przepisów dotyczących zamówień publicznych i zaleca w związku z tym ich uproszczenie w celu zmniejszenia liczby popełnianych błędów;
193. jest zaniepokojony niepełną skutecznością stosowanych przez Komisję systemów nadzoru i kontroli; podkreśla, że niektóre błędy stwierdzone przez Trybunał Obrachunkowy nie zostały wykryte przez Komisję i że w związku z tym należy dołożyć starań, aby ulepszyć obowiązujące systemy kontroli;
194. uznaje starania poczynione przez Komisję przy wdrażaniu zmodernizowanego kodeksu celnego; odnotowuje opóźnienia w procesie i nalega, aby Komisja ustaliła bardziej realistyczny termin;
195. ponownie żąda od Komisji corocznego przesyłania Parlamentowi i Radzie bardziej szczegółowego opisu wydatków z każdej linii budżetowej, porównanego z uwagami dotyczącymi danej linii;
196. mimo uzasadnionej krytyki ze strony Trybunału Obrachunkowego⁽⁵³⁾ uważa system poręczeń dla MŚP za kluczowy instrument finansowy służący dalszemu zwiększaniu potencjału przedsiębiorstw rzemieślniczych i sklepów detalicznych; zachęca Komisję do maksymalizacji wartości dodanej systemu poręczeń dla MŚP i do dalszego wspierania unijnych innowacji i przedsiębiorczości na skalę globalną;
197. odnotowuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 13/2011 pt. „Czy mechanizmy kontrolne stosowane w procedurze celnej 42 zapobiegają uchylaniu się od podatku VAT i umożliwiają wykrycie takich przypadków?”; aby zapobiegać znacznym stratom, które w budżetach krajowych powoduje uchylanie się od podatku VAT, wzywa Komisję do dalszego zmodyfikowania unijnych ram regulacyjnych; ponadto, aby zagwarantować jednolite podejście służb celnych do zwolnień z podatku VAT, wzywa państwa członkowskie do ściślejszej współpracy i skuteczniejszej wymiany informacji;
198. przypomina o odpowiedzialności państw członkowskich na mocy art. 317 TFUE i ich obowiązku wzmocnienia systemów kontroli pod względem, po pierwsze, kontroli zarządzania przed poświadczaniem wydatków przed Komisją, a po drugie – jej wytycznych dotyczących rocznych podsumowań, które są cennym dowodem wiarygodności;
199. nawiązując do komunikatu „Budżet z perspektywy »Europy 2020« ”, wzywa Komisję do dalszej współpracy z Parlamentem i Radą oraz do dopilnowania, by przyszła działalność programowa w Unii respektowała zasady uproszczenia, należytego zarządzania finansami i odpowiedzialności; wzywa państwa członkowskie i Komisję do skupienia się na skonkretyzowanych, mierzalnych, osiągalnych, realnych, terminowych celach, które są zaplanowane tak, aby zbiegać się z planowaniem unijnych programów wydatkowania, a jednocześnie do uwzględnienia końcowego ryzyka związanego z realizacją;

⁽⁵³⁾ Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 4/2011 „Kontrola systemu poręczeń dla MŚP”.

Spojrzenie z perspektywy polityki transportu i turystyki

200. zwraca uwagę, że budżet na rok 2010, w formie ostatecznie zatwierdzonej, a następnie zmienionej w trakcie roku, przewidywał – szczególnie w dziedzinach polityki należących do zakresu działalności Komisji Transportu i Turystyki – łączną kwotę środków na zobowiązania wynoszącą 2 640 819 360 EUR oraz kwotę środków na płatności wynoszącą 1 895 014 386 EUR; odnotowuje ponadto, że z wyżej wymienionych kwot:
- 1 012 440 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 890 594 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na transeuropejskie sieci transportowe (TEN-T),
 - 16 876 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 15 375 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na bezpieczeństwo transportu,
 - 63 940 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 30 257 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na program Marco Polo,
 - 165 788 360 EUR w środkach na zobowiązania oraz 128 447 410 EUR w środkach na płatności przewidziano na agencje transportowe,
 - 896 035 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 455 135 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na program Galileo,
 - 427 740 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 346 880 476 EUR w środkach na płatności przewidziano na transport, w tym na dziedzinę priorytetową dotyczącą trwałej mobilności miejskiej w ramach 7. programu ramowego w dziedzinie badań naukowych i rozwoju,
 - 4 600 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 3 520 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na turystykę;
201. przyjmuje do wiadomości, że przy analizowaniu wykonania budżetu na rok 2010 Trybunał Obrachunkowy postanowił w większym stopniu skoncentrować się na strategiach dotyczących spójności i energii niż na polityce transportowej;
202. przyjmuje z zadowoleniem wysoki poziom wykorzystania środków na zobowiązania w przypadku projektów TEN-T; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia właściwego finansowania z budżetów krajowych, aby sprostać temu zobowiązaniu Unii; przypomina, że Parlament utrzymał wyższy poziom finansowania unijnego; zachęca państwa członkowskie do zastosowania w ramach transgranicznych projektów sieci centralnej wszelkich możliwych środków w celu zawarcia zrównoważonych porozumień finansowych na miarę ambicji Unii;
203. wzywa Komisję do przedstawiania co rok wykazów projektów w zakresie infrastruktury turystycznej i transportowej współfinansowanych z Funduszu Spójności i z funduszy regionalnych, jak ma to już miejsce w przypadku funduszy przeznaczonych na TEN-T, i w rezultacie do dopilnowania, aby informacje na temat współfinansowania przez Unię były łatwo dostępne i przejrzyste dla innych instytucji oraz dla podatników;
204. z zadowoleniem przyjmuje dokonany przez DG ds. Mobilności i Transportu (MOVE) w 2010 r. śródtterminowy przegląd projektów priorytetowych wieloletniego programu TEN-T na lata 2007–2013, mający na celu ocenę postępów osiągniętych w procesie tworzenia sieci; uważa, że przegląd ten ustanowił zasadę uwarunkowania planowanego finansowania od widocznych postępów w realizacji projektów w celu optymalnego wykorzystania dostępnych zasobów finansowych; zwraca się do Komisji, by rozszerzyła tę zasadę przeglądu podporządkowanego wyników na inne dyrekcje generalne i obszary polityki Unii, oraz zachęca pozostałe komisje Parlamentu, by również sformułowały taki wymóg;
205. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące TEN-T, jak również związany z tą siecią instrument finansowy (instrument „Łącząc Europę”), podkreśla wartość dodaną dla Europy lepszego wykorzystania funduszy oraz popiera swoje zobowiązania budżetowe odzwierciedlające ambicje nowej propozycji; wspiera poszukiwanie nowatorskich źródeł finansowania w celu ukończenia w przewidzianych terminach realizacji projektów europejskiej infrastruktury transportowej, które są siłą rzeczy długotrwałe i kosztowne;

206. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę „Obligacje projektowe” i zwraca się do Komisji o zapewnienie monitorowania skuteczności tego nowego instrumentu i jego efektów mnożnikowych; uważa za jak najbardziej stosowną propozycję przeznaczenia kwoty 10 000 000 000 EUR z Funduszu Spójności na infrastrukturę transportową w ramach instrumentu „Łącząc Europę”, aby zwiększyć zarówno skuteczność, jak i wartość dodaną polityki strukturalnej i spójności; wzywa do usprawnienia systemów zarządzania i kontroli w zakresie wykorzystania środków z Funduszu Spójności, aby zagwarantować właściwe i efektywne wykorzystanie tych środków;
207. ubolewa nad niewielkim stopniem wykorzystania środków na płatności w zakresie bezpieczeństwa transportu (65 %); odnotowuje, że kwota zapisana w budżecie na rok 2010 to kwota zaproponowana przez Komisję we wstępnym projekcie budżetu; domaga się od Komisji przedstawienia szczegółowego wyjaśnienia dotyczącego niewystarczającego wykorzystania tych środków, a także propozycji działań gwarantujących, iż sytuacja ta nie powtórzy się;
208. z zadowoleniem przyjmuje podniesienie poziomu wykorzystania środków na płatności przeznaczonych na bezpieczeństwo transportu i prawa pasażerów oraz na program Marco Polo II; zwraca jednak uwagę, że 14 % środków tego ostatniego zostało przesuniętych do innych pozycji w budżecie; stwierdza, że część środków z pozycji budżetowej przeznaczonej na program SESAR została także przesunięta, i pragnie przypomnieć o dużym znaczeniu tego programu dla wdrażania unijnej polityki przemysłowej;
209. z zadowoleniem przyjmuje poziom wykorzystania środków na płatności programów EGNOS i GALILEO, w odniesieniu do którego utrzymano postęp odnotowany w 2009 r.; podkreśla znaczenie inwestycji w tym sektorze, ze skutkami dla wszystkich dziedzin polityki unijnej, a w szczególności dla sektorów logistyki i zrównoważonego transportu oraz bezpieczeństwa transportu; z zadowoleniem przyjmuje udane umieszczenie na orbicie w dniu 21 października 2011 r. dwóch pierwszych satelitów operacyjnych GALILEO, co stanowi zasadniczy krok naprzód na drodze ku sukcesowi obu programów; wnosi o zagwarantowanie odpowiedniego finansowania, opracowywania, wdrażania i zrównoważonego rozwoju innowacyjnych aplikacji i usług objętych wspomnianymi programami w dziedzinie transportu, aby jak najlepiej wykorzystać potencjał tych programów;
210. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie specjalne „Czy współfinansowane ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego projekty w sektorze turystycznym były skuteczne?”, w którym stwierdza się, że turystyka stanowi najważniejszą unijną gałąź przemysłu usługowego; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Trybunału Obrachunkowego, według którego większość projektów przyniosła rezultaty na kilku poziomach, czy to jeśli chodzi o tworzenie lub utrzymywanie miejsc pracy, czy też o rozwijanie pojemności turystycznej i działalności turystycznej; nawołuje Komisję do stosowania zaleceń Trybunału Obrachunkowego w odniesieniu do zarządzania środkami EFRR przeznaczonymi na projekty turystyczne i do ich kontroli, a także do wykorzystania postanowień Traktatu z Lizbony, aby zaproponować wieloletni program na rzecz turystyki obejmujący pozycje budżetowe z przewidzianymi odpowiednimi zasobami finansowymi;
211. odnotowuje z zadowoleniem, że Trybunał Obrachunkowy uznał, iż roczne sprawozdanie finansowe Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej jest zgodne z prawem i prawidłowe we wszystkich istotnych aspektach; wyraża zaniepokojenie kwotą przeniesionych środków na zobowiązania (14,5 %); zwraca się od Komisji o przedstawienie szczegółowego wyjaśnienia dotyczącego przeniesienia tych środków;
212. domaga się, aby do budżetu na każdy rok dołączać specjalne sprawozdanie w sprawie nadwyżki budżetowej przeniesionej z poprzednich lat wyjaśniające, dlaczego środki te nie zostały wykorzystane oraz w jaki sposób i kiedy zostaną one wykorzystane;

Spojrzenie z perspektywy polityki wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych

213. ubolewa nad spadkiem poziomu wykonania zobowiązań w budżecie dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (94,8 % w 2010 r. w porównaniu z 97,7 % w 2009 r.) oraz nad niewielkim spadkiem poziomu wykonania płatności (88,7 % w 2010 r. w porównaniu z 89,6 % w 2009 r.);
214. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięcie znacznych postępów w obniżaniu poziomu anulowania płatności (z 8,5 % w 2009 r. do 2,8 % w 2010 r.); ubolewa nad zwiększeniem poziomu przeniesień środków (z 1,9 % w 2009 r. do 8,5 % w 2010 r.) spowodowanym głównie przeniesieniami w ramach Funduszu Granic Zewnętrznych, Europejskiego Funduszu Powrotów Imigrantów oraz SIS II; zachęca Komisję do ograniczenia poziomu przeniesień płatności w budżecie dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;

215. z zadowoleniem przyjmuje wysoki poziom wykonania w odniesieniu do trzech z czterech funduszy w ramach programu „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi”; odnotowuje uzasadnienie przedstawione przez Komisję w odniesieniu do niższego poziomu wykonania w ramach Funduszu Granic Zewnętrznych, a mianowicie, że w 2010 r. nie przyjęto rocznych programów pięciu krajów uczestniczących w 2010 r. po raz pierwszy w pracach funduszu;

Spojrzenie z perspektywy polityki kultury i edukacji

216. z zadowoleniem przyjmuje dążenie do dalszego uproszczenia procedur i zwiększenia dostępności programów w zakresie edukacji i kultury oraz zauważa, że w 2010 r. Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) posiadała formularze w formie elektronicznej dotyczące większości działań i programów, w szczególności programu „Uczenie się przez całe życie”, programu „Kultura” oraz programu „Europa dla obywateli”; wyraża zadowolenie z szerszego stosowania płatności ryczałtowych oraz decyzji w sprawie przyznania dotacji; podkreśla znaczenie zachowania właściwej równowagi między elastycznymi procedurami a niezbędną kontrolą;
217. wyraża żal, że z powodu niespójnych danych sprawozdawczych i niewykonania w terminie minimalnej liczby inspekcji agencje krajowe nie przeprowadziły w pełni podstawowych kontroli programu „Uczenie się przez całe życie”, co spowodowało niedostateczną absorpcję środków przeznaczonych na ten program; zwraca się do Komisji, aby nie ustawała w wysiłkach mających na celu dopilnowanie, by wszystkie agencje krajowe zaczęły wypełniać swoje obowiązki;
218. zauważa z zadowoleniem, że Komisja usprawniła swoje systemy kontroli oraz że w obszarze polityki „Kultura i edukacja”, będącym częścią działu polityki „Badania naukowe i inne polityki wewnętrzne”, nie wystąpiły istotne błędy;
219. wyraża zadowolenie z powodu znacznej poprawy w zakresie przestrzegania terminów płatności i odnotowuje z zadowoleniem, że EACEA zrealizowała w terminie 94 % swoich płatności; przypomina, że każde opóźnienie w dokonaniu płatności wpływa bezpośrednio na prawa beneficjentów, zwłaszcza małych i średnich przedsiębiorstw, a w konsekwencji na powodzenie programów; przypomina jednak, że główną część dotacji należy wypłacać, gdy tylko jest to możliwe, a w każdym razie w trakcie okresu objętego dotacją, aby nie zwiększać zależności organizacji od zatwierdzania pożyczek przez banki, ponieważ EACEA uznaje odsetki za „niekwalifikujące się”;
220. zauważa, że Komisja ogłosiła przetarg w sprawie paneuropejskiej sieci telewizyjnej, jak przewidziano w budżetach na rok 2009 i rok 2010; w związku z tym wyraża głębokie zaniepokojenie, że w 2010 r. Komisja postanowiła zrezygnować z tego projektu i przeznaczyć środki finansowe na inne cele, bez uzyskania zgody Parlamentu i Rady; domaga się ujawnienia wszystkich umów i zaleceń dotyczących sieci TV oraz ocen dokonanych przez komisję selekcyjną;

Spojrzenie z perspektywy polityki ochrony środowiska naturalnego, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności

221. uważa ogólny poziom wykonania pozycji budżetowych dotyczących środowiska, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności za zadowalający; w tym kontekście przypomina, że jedynie 0,76 % budżetu Unii przeznaczone jest na instrumenty polityczne wchodzące w zakres odpowiedzialności Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności;

Środowisko i działania w dziedzinie klimatu

222. podkreśla, że ogólny stopień wykonania budżetu w dziedzinie środowiska i działań związanych z klimatem wyniósł 99,26 %; zauważa ponadto, że realizacja płatności osiągnęła poziom 84,1 %;
223. z zadowoleniem przyjmuje wykonanie w 99,4 % budżetu operacyjnego LIFE+; odnotowuje, że w 2010 r. kwotę 240 000 000 EUR przeznaczono na dotacje projektowe, 9 300 000 EUR na wsparcie działań operacyjnych organizacji pozarządowych, 42 500 000 EUR wykorzystano na środki mające wspierać Komisję w jej funkcji inicjowania i monitorowania rozwoju polityki i prawodawstwa, zaś 14 500 000 EUR wykorzystano na wsparcie administracyjne;

224. podkreśla różnice pomiędzy orientacyjnym a ostatecznym przydziałem środków LIFE+ dla poszczególnych państw członkowskich, a także różną liczbę wniosków otrzymanych od poszczególnych państw; zachęca Komisję do podejmowania dalszych starań na rzecz zapewniania corocznych szkoleń organom krajowym oraz organizowania seminariów w każdym państwie członkowskim celem rozpowszechniania ogólnych informacji na temat celów LIFE+ i tego, jak przygotować kwalifikujący się do przyjęcia wnioszek;
225. przyjmuje do wiadomości brak podstawy prawnej dla wdrożenia programu działania UE w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatu; z zadowoleniem przyjmuje przesunięcie pełnej kwoty 15 000 000 EUR do instrumentu finansowego w ramach inicjatywy na rzecz finansowania zrównoważonej energii w celu utworzenia odpowiednich mechanizmów finansowych stanowiących istotną zachętę do realizacji przedsięwzięć z zakresu efektywności energetycznej i korzystania z odnawialnych źródeł energii;
226. odnotowuje uwagi Trybunału Obrachunkowego dotyczące audytów ex post, które Komisja prowadzi już od 2006 r. z wykorzystaniem kryteriów opartych na ryzyku; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w 2011 r. DG ENV postanowiła zmienić stosowaną metodologię pobierania prób badawczych, tak aby uzyskiwać wyniki również w oparciu o próbę losową, która byłaby bardziej reprezentacyjna dla całego projektu;
227. z zadowoleniem przyjmuje plan działania opracowany przez DG CLIMA celem ulepszenia krajowych środków bezpieczeństwa, co uznano za konieczne po stwierdzeniu poważnego zagrożenia bezpieczeństwa w krajowych rejestrach unijnego systemu handlu emisjami;
228. odnotowuje, że w ramach budżetu na 2010 r. zrealizowano siedem projektów pilotażowych i jedno działanie przygotowawcze;
229. podkreśla fakt, że stopień realizacji wpłat na rzecz międzynarodowej działalności środowiskowej, które zakładają pokrycie obowiązkowych i dobrowolnych składek wynikających z międzynarodowych konwencji, protokołów i umów, uzależniony jest od wahań kursu wymiany walut, ponieważ większość składek wpłacana jest w dolarach amerykańskich;

Zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności

230. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wskaźnik wykonania środków na zobowiązania w obszarze zdrowia publicznego wynosi 99,7 % (wyłączając środki przewidziane na Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób i Europejską Agencję Leków); odnotowuje wykonanie środków na zobowiązania na poziomie 95,3 % w obszarze bezpieczeństwa żywności, zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz zdrowia roślin;
231. podkreśla znaczenie programu zdrowia publicznego; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym zadowolający wskaźnik wykonania środków na zobowiązania na poziomie prawie 100 %; zdaje sobie sprawę z niższego wskaźnika wykonania środków na płatności (95,1 %) wynikającego z późnego składania przez beneficjentów dotacji wniosków o dokonanie płatności lub z przedłużenia okresu obowiązywania umów;
232. podkreśla, jak ważne jest dalsze uświadamianie społeczeństwu szkodliwych skutków konsumpcji tytoniu; uważa pełne wykorzystanie dostępnej w 2010 r. kwoty za sukces kampanii HELP;
233. odnotowuje uwagi Trybunału Obrachunkowego dotyczące Agencji Wykonawczej ds. Zdrowia i Konsumentów, jednostki administracyjnej Komisji; wzywa tę agencję do wyraźnego ograniczenia przenoszonych kwot poprzez zmianę planowania budżetowego i instrumentów sprawozdawczych, tak aby zapewnić przestrzeganie mającej zastosowanie do budżetu unijnego zasady jednorodności; przyjął również do wiadomości roczne sprawozdanie Komisji dotyczące audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2010 r. i zachęca Agencję Wykonawczą, by we współpracy z partnerską dyrekcją generalną zajęła się poruszonymi kwestiami, takimi jak zarządzanie i struktura IT;
234. przyjmuje do wiadomości wynoszący 95,3 % wskaźnik wykonania rozdziału 17 04 budżetu – Bezpieczeństwo żywności i pasz, zdrowie i dobrostan zwierząt, zdrowie roślin; zdaje sobie sprawę, że pełne wykonanie budżetu nie było możliwe ze względu na niewielką liczbę epidemii chorób zwierzęcych, w związku z czym nie wykorzystano w pełni, jak oczekiwano, funduszy na pomoc w sytuacjach wyjątkowych, a poza tym nie było potrzeby zakupu specjalnych szczepionek;

235. w odniesieniu do środków zwalczania chorób zauważa, że ostatecznie przedłożone przez państwa członkowskie wnioski o zwrot poniesionych kosztów często opiewały na niższe kwoty, niż początkowo szacowano; odnotowuje ponadto, że konieczna była większa liczba audytów z uwagi na wcześniejsze wysokie wskaźniki błędów, co również opóźnia wykonanie płatności w tym obszarze;
236. ubolewa nad gorszymi wynikami w odniesieniu do płatności na środki w zakresie zdrowia roślin spowodowanymi opóźnieniami w składaniu wymaganych dokumentów przez państwa członkowskie lub niekompletną dokumentacją; wzywa państwa członkowskie do usprawnienia procedur w tym zakresie;

Spojrzenie z perspektywy polityki zagranicznej

237. odnotowuje, że większość błędów niekwantyfikowalnych stwierdzonych przez Trybunał Obrachunkowy to błędy popełnione podczas procedur przetargowych i przedłużania umów; w nawiązaniu do poprzednich procedur udzielania absolutorium ponownie wyraża obawy dotyczące podatności tych dwóch obszarów działalności na nadużycia i niewłaściwe zarządzanie;
238. odnotowuje fakt, że systemy nadzoru i kontroli polityki w zakresie działań zewnętrznych, rozwoju i rozszerzenia są uznawane jedynie za częściowo skuteczne, i wzywa Komisję oraz ESDZ do przyjęcia i wdrożenia wszelkich niezbędnych środków celem poprawy prawidłowości dokonywanych płatności;
239. przypomina, że główne rodzaje ryzyka związane ze wsparciem budżetowym (tj. ryzyko dotyczące skuteczności pomocy, a także ryzyko oszustw i korupcji) nie pojawiają się w kontroli poświadczenia wiarygodności; zachęca Komisję do ścisłego monitorowania tych rodzajów ryzyka;
240. uważa, że oprócz starań niezbędnych do poprawy prawidłowości dokonywanych płatności Komisja powinna w przypadku wszystkich interwencji prowadzić systematyczną ocenę pod kątem opłacalności, zgodnie z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego przedstawionym w jego sprawozdaniu specjalnym⁽⁵⁴⁾; podkreśla, że Parlament, jako jeden z organów władzy budżetowej, musi być informowany o wynikach takiej oceny, w tym o wynikach oceny działalności w ramach WPZiB;
241. podkreśla jednak, że kryterium opłacalności nie zawsze może być uznawane za wystarczające kryterium oceny stosowności pomocy Unii w kraju trzecim; uważa w istocie, że należy systematycznie oceniać skuteczność pomocy pod względem realizacji celów polityki zagranicznej Unii oraz że powinny być także brane pod uwagę dodatkowe kryteria, takie jak na przykład strategiczne interesy Unii, konieczność obecności Unii w terenie czy realizacja projektów i działań propagujących podstawowe wartości i zasady Unii;
242. zgadza się z opinią Trybunału Obrachunkowego, że różnorodne obszary pomocy Unii mogłyby w niektórych przypadkach zostać zoptymalizowane, a skutki pomocy zwiększone dzięki lepszej koordynacji z państwami członkowskimi, których działania zewnętrzne nie powinny być uznawane za konkurencyjne, lecz raczej uzupełniające; apeluje zatem o zwiększenie wysiłków w zakresie koordynacji działań darczyńców w Unii oraz ich koordynacji z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi;

Spojrzenie z perspektywy polityki rozwoju regionalnego

243. odnotowuje, że budżet w dziedzinie polityki regionalnej został dobrze wykonany: wypłacone zostało 30 557 000 000 EUR, zaś większość płatności w 2010 r. wiązała się głównie i po raz pierwszy z wdrażaniem programów na lata 2007–2013 (25 550 000 000 EUR płatności okresowych w porównaniu z 9 420 000 000 EUR w roku 2009);

⁽⁵⁴⁾ Sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 1/2011 pt. „Czy decentralizacja procesu zarządzania pomocą zewnętrzną przez Komisję z centrali Komisji do jej delegatur przyczyniła się do poprawy w dziedzinie udzielania pomocy?”

244. z zalem stwierdza, że polityka regionalna należała do dziedzin, w których zaistniało duże prawdopodobieństwo wystąpienia błędu, jako że w 49 % spośród 243 płatności skontrolowanych przez Trybunał Obrachunkowy wystąpił błąd; zauważa jednak, że jedynie niektóre z tych błędów będą miały skutki finansowe oraz że wskaźnik wynoszący 49 % jest niższy niż w okresie programowania 2000–2006; stwierdza, że ten poziom błędów zmniejszył się w porównaniu z poziomami błędów stwierdzonymi w okresie programowania 2000–2006; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania w ramach zarządzania dzielonego, by wykształciła się tendencja pokazująca spójny spadek poziomu błędów;
245. przypomina, że błąd występuje wtedy, gdy transakcja nie jest przeprowadzona zgodnie z przepisami prawnymi i regulacyjnymi, co czyni zadeklarowany (i zwrócony) wydatek nieprawidłowym; zauważa również, że błąd nie musi oznaczać, iż środki zniknęły, zostały zagubione lub roztrwonione ani też że nastąpiło nadużycie;
246. stwierdza, że niezgodność z przepisami w dziedzinie zamówień publicznych i kwalifikowalności stanowi znaczną część oszacowanego poziomu błędów (odpowiednio 31 % i 43 %); zwraca w tym kontekście uwagę na zalecenie Trybunału Obrachunkowego, by określić obszary, w których możliwe jest dalsze uproszczenie; dlatego domaga się przeanalizowania konieczności wzmocnienia aspektów pomocy technicznej, a w każdym razie konieczności utrzymania elementów kontroli finansowej przy zapewnieniu pełnej zdolności operacyjnej; podkreśla konieczność uproszczenia przez Komisję przepisów w celu stworzenia procedur bardziej przyjaznych dla użytkownika i niezniechęcania potencjalnych beneficjentów do uczestnictwa w projektach; wzywa państwa członkowskie do uproszczenia swoich przepisów krajowych, które bardzo często nakładają dodatkowe obciążenie administracyjne, niewymagane na mocy prawa UE; uważa zatem, że należy w sposób rygorystyczny kontynuować wysiłki zmierzające do dalszego zmniejszenia tego poziomu błędów;
247. wyraża ubolewanie w związku z niedociągnięciami we wdrażaniu instrumentów inżynierii finansowej, a mianowicie brakiem zgodności z wymogami zawartymi w przepisach w odniesieniu do wkładu wnoszonego w ramach programów operacyjnych do funduszy, z których realizowane są takie instrumenty, jak również w związku z niedostatecznymi obowiązującymi wymogami w zakresie sprawozdawczości i kontroli; zauważa, że należy nadal rozwijać potencjał instrumentów inżynierii finansowej, co umożliwi rozwój projektów strategicznych wysokiej jakości oraz udział prywatnych podmiotów, zwłaszcza MŚP, i wykorzystanie kapitału w projektach unijnych; wzywa Komisję do uproszczenia przepisów dotyczących tych instrumentów, gdyż ich obecna złożoność ogranicza ich wykorzystanie; zaleca przeprowadzenie bardziej szczegółowych analiz, w których oceniony zostanie rzeczywisty wpływ tych instrumentów i wytyczne w zakresie usprawnienia ich stosowania; wzywa państwa członkowskie do wywiązywania się z ich zobowiązań w zakresie sprawozdawczości;
248. stwierdza, że w przypadku wielu transakcji, w których wystąpiły błędy, władze państw członkowskich posiadały informacje wystarczające do wykrycia potencjalnych błędów i do zastosowania działań naprawczych jeszcze przed zatwierdzeniem; z uwagi na to, że większość błędów jest wykazywana podczas kontroli pierwszego szczebla, wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia dla organów zarządzających poprzez ukierunkowane warsztaty, wytyczne, rozpowszechnianie najlepszych praktyk i szkolenie urzędników odpowiedzialnych za zarządzanie; zauważa, że należy zadbać o stałe monitorowanie rzeczywistego transferu środków szkoleniowych skierowanych do organów zarządzających, aby upewnić się, że wiedza jest rzeczywiście przekazywana, przy czym należy w szczególności obserwować, w jaki sposób przebiega to na szczeblu lokalnym; nawołuje do ustanowienia mechanizmów korygujących, w tym przewidujących stosowanie środków karnych w przypadkach wystąpienia oczywistego zaniedbania;
249. z zadowoleniem przyjmuje wyjaśnienia Komisji, która po raz pierwszy stwierdza, że znaczna większość błędów jest skoncentrowana jedynie w trzech państwach członkowskich i tylko w kilku programach operacyjnych;

Spojrzenie z perspektywy polityki praw kobiet i równouprawnienia

250. przypomina Trybunałowi Obrachunkowemu i Komisji, że na mocy art. 8 TFUE wspieranie równości mężczyzn i kobiet we wszystkich działaniach Unii jest podstawową zasadą Unii Europejskiej; dlatego wzywa Trybunał Obrachunkowy do oceny wykonania budżetu z perspektywy płci, o ile ma to zastosowanie;
251. wyraża ubolewanie, że sprawozdanie roczne nie zawiera uwag Trybunału Obrachunkowego ani odpowiedzi Komisji w sprawie wydatków związanych z kwestią płci;

252. podkreśla, że kontrola budżetu z uwzględnieniem perspektywy płci jest podstawowym warunkiem przygotowania budżetu respektującego wymiar równości płci, ponieważ może ujawnić rezultaty wydatków związanych z kwestią równości płci, a zwłaszcza sprawdzić, czy mężczyźni i kobiety w równym stopniu czerpią korzyści z wydatków oraz czy budżet powinien zostać dostosowany tak, aby lepiej spełniał różne potrzeby mężczyzn i kobiet;

Spojrzenie z perspektywy polityki handlu międzynarodowego

253. zwraca uwagę na fakt, że zapewnienie wystarczającej ochrony interesów finansowych Unii wiąże się z pomocą makrofinansową; uznaje za konieczne zapewnienie przez Komisję oraz przez Trybunał Obrachunkowy odpowiednich kontroli w odniesieniu do tego instrumentu;
254. podkreśla, że wskutek przyjęcia strategii udzielania pomocy na rzecz wymiany handlowej środki unijne muszą być wykorzystywane skutecznie i zgodnie z obowiązującymi przepisami i regulacjami w celu zapewnienia lepszego włączenia beneficjentów w podlegający przepisom światowy system handlu oraz z myślą o szerszej eliminacji ubóstwa;
255. podkreśla, że należy wspierać ośrodki przedsiębiorczości Unii w Chinach, Tajlandii i Indiach; jednocześnie jest zdania, że należy wprowadzić wystarczające kontrole w celu zagwarantowania prawidłowego i skutecznego funkcjonowania tych ośrodków;

Spojrzenie z perspektywy polityki rybołówstwa

256. przyjmuje do wiadomości komunikat Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady i Trybunału Obrachunkowego w sprawie rocznego sprawozdania finansowego Unii Europejskiej – rok budżetowy 2010⁽⁵⁵⁾, a także sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu⁽⁵⁶⁾; podkreśla, że te dwa sprawozdania zawierają niewiele uwag dotyczących spraw morskich i rybołówstwa;
257. dziękuje DG MARE za przekazanie uzupełniających dokumentów i uważa, że ogólne poziomy wykonania pozycji budżetowych w dziedzinie spraw morskich i rybołówstwa są w 2010 r. zadowalające;
258. podkreśla, że ogólny poziom wykonania budżetu w zakresie środków na zobowiązania wyniósł 97,20 %, a w zakresie środków na płatności 79,23 %; stwierdza jednak, że w rozdziale 11 02 – rynki rybne – poziom wykonania jest bardzo niski, i przyjmuje do wiadomości przedstawione przez Komisję wyjaśnienia dotyczące specyficznych kwestii wykonania programów polityki rybołówstwa przeznaczonych dla regionów najbardziej oddalonych;
259. z satysfakcją przyjmuje do wiadomości plany DG MARE dotyczące poprawy wykonania dostępnych środków na rzecz działań współfinansowanych przez państwa członkowskie i zachęca zainteresowane służby Komisji do kontynuacji działań w tym kierunku;
260. dostrzega wysiłki podjęte przez DG MARE w dziedzinie audytu wewnętrznego i zwraca się do Komisji o dalsze jak najbardziej skuteczne i terminowe zarządzanie całością projektów i poszczególnymi aktami;
261. dostrzega utrzymanie rezerwy DG MARE na systemy zarządzania i kontroli związane z programami operacyjnymi IFOR (Instrumentu Finansowego Orientacji Rybołówstwa) w Niemczech – zakład pakowania; zwraca uwagę na fakt, że chodzi o dawny i złożony program, który zaczął funkcjonować w 2001 r., i zwraca się do Komisji o szybkie sfinalizowanie tej sprawy, przy jednoczesnej ochronie interesów Unii;
262. wyraża zadowolenie z faktu, że DG MARE zwiększyła skuteczność kontroli w dziedzinie umów międzynarodowych oraz że postanowiono rozdzielić płatności związane ściśle z aspektem handlowym (104 017 795 EUR, czyli 72 % łącznej kwoty) od płatności na wsparcie sektorowe (40 211 849 EUR, czyli 28 % łącznej kwoty);

⁽⁵⁵⁾ Dz.U. C 332 z 14.11.2011, s. 1.

⁽⁵⁶⁾ Dz.U. C 326 z 10.11.2011, s. 3.

263. podkreśla konieczność skutecznej kontroli działań finansowanych przez Unię w celu sektorowego wsparcia umów międzynarodowych, za pośrednictwem jak najbardziej szczegółowych tabel, a także konieczność sprzyjania rozwojowi poprzez wsparcie sektorowe; jest przekonany, że docelowo część handlowa umów powinna być powiązana ze skutecznym i istotnym wsparciem sektorowym podlegającym wystarczającej kontroli;
 264. domaga się, by Parlament w większym stopniu uczestniczył w polityce rybołówstwa, ze względu na jego rolę ustawodawczą i budżetową, w szczególności w zakresie międzynarodowych umów dotyczących połowów i wiążących się z nimi różnorodnych gremiów (np. wspólnych komitetów lub dwustronnych negocjacji z państwami trzecimi);
 265. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o opracowanie sprawozdań specjalnych dotyczących priorytetowych dziedzin wspólnej polityki rybołówstwa w związku z różnymi wnioskami ustawodawczymi i komunikatami wchodzącymi w skład zestawu reform tej polityki, w tym w związku z jej wymiarem zewnętrznym.
-